

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΒΔΟΜΗΡΙΑΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθῆναις, 1 Ἰουνίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 26

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν).

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

μὲ σκίτσα τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἔεε ;! ἔκαμε μόνο ὁ κακόμοιρος

μὰς ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ πάντα.

Ἐδῶ πρέπει νὰ προσθέσω, πὼς τὸ

ὁ Πετράκης, ἀκούγοντας τέ-
τοιον «πρόβλημα». Κι' ἔμεινε
μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Φαντασθῆτε πιά τὰ γέλια
τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ τὰ χει-
ροκροτήματα ποὺ ξέσπασαν ἀ-
πὸ παντοῦ; ὅταν ὁ Πετράκης,
ἀφοῦ συνήλθε καὶ κατάλαβε
τὴ «μπούφφα», φώναξε στὸν
ἀστείον ἐκεῖνο :

— Νὰ πᾶς νὰ σοῦ τὸ πῆ
ὁ Μέττιλας ! (*)

Κι' εἶπε ποῖος ἦταν ὁ
Μέττιλας αὐτός...

7. Τὸ προαίσθημα τοῦ σκύλου

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, εὐ-
χαριστημένοι, γελαστοὶ καὶ
χαρούμενοι ὅσο ποτέ, γυρίζα-
με, ἀργὰ κάπως, στὴν «Ἀ-
φθονία» νὰ κοιμηθούμε.

Κάθε φορὰ κουβαλοῦσαμε
καὶ τὰ «ζωντανά» μας ὄλα,
γιατὶ ὁ Πανάγαρης δὲν ἐμπι-
στευόταν νὰ τ' ἀφήνῃ στὸ κα-
φενεῖο. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ-
μως ὁ Νιόνιος τοῦ εἶχε πεῖ :
«Δὲ βαριέσαι ! Ἀφίσε τουλά-
χιστο τὰ ποντίκια καὶ τὸ που-
λί. Ἐγὼ ἐδῶ κοιμάμαι. Θὰ τὰ
προσέχω σὺν τὰ μάτια μου».

Ἔτσι ὁ Πανάγαρης, ἀν καὶ
μὲ πολλὴ δυσκολία, ἀποφά-
σισε νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὰ δυὸ κλου-
βιά, καὶ πήραμε μόνο τὴ γά-
τα, ποὺ ἡ Νίνα τὴν κρατοῦσε
στὴν ἀγκυαλιά της. Ὁ Μαυ-
ροῦκος, ἐννοεῖται, ἀχώριστος,

«Ὁ Μαυροῦκος δὲν μὰς ἄφινε νὰ μποῦμε μέσα !»
(Σελ. 301, στ. γ')

Πανόραμα κι' ὄλα τὰλλα πράγματα τοῦ
θιάσου, ἄλλα ἀραδιασμένα ἐξω, —στολί-
δια, μπερντέδες κτλ. — κι' ἄλλα φυλαγ-
μένα στὸ σεντούκι. — στολές, βιβλία, νό-
τες, ὄργανα, — ἔμεναν νύχτα-μέρα στὸ
καφενεῖο. Στὸ ξενοδοχεῖο εἶχαμε μόνο
τὰ ρούχα μας Ἐγὼ μάλιστα, ἐκτός ἀπὸ
κεῖνα ποὺ μεταχειρίζομαι τότε, εἶχα
καὶ κάτι ἄλλα ποὺ δὲ μοῦ γίνονταν πιά
καθόλου : τὰ μωρουδίστικα
δηλαδὴ ποὺ φοροῦσα ὅταν μὲ
βρήκανε στὸν Ἀγ. Γιάνην. Αὐ-
τά, πλυμένα καὶ σιδερωμένα,
μοῦ τὰ εἶχε δώσει νὰ τὰ πά-
ρω μαζί μου, — γιὰ κάθε ἐν-
δεχόμενο, — ἢ καὶ μὲν ἡ ψυ-
χομάννα μου καὶ τὰ φύλαγα,
τυλιγμένα σὲ μιὰ μαντήλα,
στὸ ξύλινο σεντουκάκι μου,
κάτω-κάτω...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ βράδυ.
ἀφοῦ ἀφίσαμε τὸν Πετράκη
στὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα του
καὶ φτάσαμε στὴν πόρτα τοῦ
ξενοδοχείου, παρατηρήσαμε
ἓνα πολὺ περίεργο πράγμα :
Ὁ Μαυροῦκος δὲ μὰς ἄφινε
νὰ μποῦμε μέσα ! Στάθηκε
στὸ κατώφλι κι' ἔγαν ἓνα ποὺ
ἔκανε νὰ μπῇ, τὸν ἔσπρωχνε
μὲ τὸ κεφάλι του καὶ μὲ τὸ
σῶμα του ἐξω, γαυγίζοντας σιγὰ κι' ἄλ-
λόκοτα. Σὰ νὰ μιλούσε, σὰ νὰ μὰς ἔλε-
γε κάτι τί, ποὺ δὲν τὸ καταλαβαίναμε.
Φυσικά, νικήσαμε εὐκολὰ τὴν ἀντί-
στασὴν τοῦ καὶ περάσαμε. Μὰ ὁ σκύλος
μὰς ἀκολούθησε στὸ διάδρομο, στὶς σκά-
λες καὶ, καθὼς ἀνεβαίναμε, μὰς ἐμπόδι-
ζε, μὰς πεδίκλωνε, μὰς τραβοῦσε ἀπὸ
τὰ πανταλόνια ἢ ἀπὸ τὰ φουστάνια, γρυ-
λίζοντας. Τόσο, ποὺ μὰς στιγμὴ φοβή-
θηκαμε μὴν ἐλύσσαζε...

Μὲ τὸ στανιὸ τέλος πάντων φτάσαμε
στὴ σοφίτα, μπήκαμε στὴν κἀμαρά μας,
μπάσαμε καὶ τὸ σκύλο. Ὁ Φάνης κι' ἐ-
γὼ, ἀνύπνοτοι, γελοῦσαμε. Ἀφοῦ βλέ-
παμε τὸ σκύλο ἡσυχὸ πιά καὶ κάθε ἄλ-
λο παρα λυσσασμένο, μὰς φαινόταν ἀ-
στεία ἢ παραξενιά του ἐκεῖνη καὶ τὸν

(*) Στὴν προηγ. συνέχεια, πὸ δευτε-
ρο σκίτσο (σελ. 293) παρίστανται τὸν Πε-
τράκη τὴ στιγμὴ ποὺ πετᾷ αὐτὴ τὴ φράση.

ρωτούσαμε τί έπαθε. Η Νίνα όμως ή-
ταν ακόμα φοβισμένη. Κι' ο Πανάγαρης
φαινόταν σκυθρωπός, συλλογισμένος.
Γδυνόταν σιγά-σιγά σά να δίσταζε να
πέσει στο κορβάτι. Και μια στιγμή, σά
να μιλούσε μονάχος του, μουρμούριζε:

— Ο σκύλος έχει προαίσθημα!... Κά-
τι κακό θα μας τύχη απόψε!...

Τάκουσε ή Νίνα και φοβήθηκε πε-
ρισσότερο.

— Λέτε, θείε, να μας τύχη κανένα
κακό;... Κι' εγώ το είπα μέσα μου
άμα είδα το Μαυροδύο να κάνη έτσι...
Αχ, πώς φοβάμαι!...

— Τι φοβάσαι;... Έσθ τώρα γελοῦ
σες...

— Όχι, ο Φάνης κι' ο Δήμητρς γελοῦ-
σαν... Εγώ το είπα, σάς λέω, το εί-
πα πώς θάναι κακό...

Αρχίσαμε να φοβόμαστε και μεϊς...

«Σωστή κοσμοχαλασιά!» Σελ. 302, στ. γ.)

Ήταν λοιπόν κακοσημαδιά το παρξένο
κάτωμα του σκύλου;... Μά σαν τί κα-
κό μπορούσαμε να πάθουμε, τή νύχτα,
κλεισμένοι στην κάμαρά μας; Νάρθουν
να μας κλέψουν; Πολλά που θαδρiscαν
Νάρθουν να μας σκοτώσουν; Μά μεϊς
δεν είχαμε κανένα έχθρό!... Να πιά-
ση φωτιά το σπίτι;... Ήταν πέτρινο,
θα γλυτώναμε!...

Μόνο κείνο που θα τύχαινε δε βάζα-
με με το νου μας. Αλλά ενώ όλα τα
κακά μας φαινόταν απίθανα ή ακίνδυ-
να, πάλι φοβόμαστε. Φοβόμαστε το ά-
γνωστο, το άδριστο. Κι' ο Πανάγαρης,
συλλογισμένος ακόμα, μουρμούριζε:

— Ο σκύλος έχει προαίσθημα...
Ας πείσουμε ντυμένοι κι' ο Θεός βοη-
θός!...

Επειτα μας διηγήθηκε πώς κι' ο
σκύλος του Καποδίστρια, του Κυβερνή-
τη, —τότε που πρωτεύουσα της Ελλά-
δας ήταν ακόμα το Ναύπλιο κι' ο πρώτος
της άρχοντας λεγόταν Κυβερνήτης, —

προαιστώθηκε το σκοτωμό του και με
κανένα τρόπο δεν ήθελε να τον αφήσει,
την ήμέρα εκείνη, να βγί έξω και να
πάη στην Εκκλησιά. Μά ο Καποδί-
στριας δεν κατάλαβε, δεν έδωσε σημα-
σία, πήγε και, γυρίζοντας από την Έκ-
κλησιά, τον έσκοτώσαν!

Το ιστορικό αυτό μεγάλωσε το φόβο
μας. Κι' είπαμε να μην κοιμηθούμε κα-
θόλου ως το πρωί, κι' ανοίξαμε τα βι-
θλία μας και διαβάζαμε

Μ' αφοῦ πέρασε έτσι καμιά ώρα
χωρίς να πάθουμε τίποτα, ξεθαρευτήκα-
με πάλι, ξεχάσαμε την κακοσημαδιά,

— ο Μαυροδύος κιόλα λαφροκοιμόταν
έπως πάντα, —μας κυρίεψε κι' ή νύστα
και, κλείνοντας τα βιβλία, πλαγιάσαμε.
Μόνο που μισογδυθήκαμε. Και μά την
αλήθεια, κάναμε πολύ καλά να μη γδυ-
θούμε σαν κάθε βράδυ!...

Αλλοι κατεβαίνουν μπρός, άλλοι μάζε-
κολουθούν, άλλοι μάς σπρώχνουν γιά να
βγουν πρώτοι.

«Στο πλάτωμα! στο πλάτωμα!»

Όλοι μαζί τρέχουμε τώρα πρὸς τή
μικρή πλατεία που ανοίγεται λίγο πὸ
κάτω απ' το σπίτι. Φτάνομε, στεκόμα-
στε, — γλυτώσαμε!

Αλλά κάτω απ' τα πόδια μας, ή γή-
σαλεύει ακατάπαυστα... Όλόγυρα τὸ
σπίτι σειοῦνται απ' τα θεμέλια. Τοίχοι
γκρεμίζονται έδω κι' εκεί. Τὸ πλάτωμα
γεμίζει σκόνη που μάς τυφλώνει και
μάς πνίγει.

Σωστή κοσμοχαλασιά!

(Ακολουθεϊ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΟΡΚΟΣ

Στο Δικαστήριο, πριν άρχισή την κα-
τάθεσή του, ο μάρτυρας πρέπει να έρ-
κισθί. Ο πρόεδρος, στην αρχή, του κά-
νει μερικές έρωτήσεις γιά την ταυτό-
τητά του, ύστερα του λέει «βάλε το χέρι
σου στο Εὐαγγέλιο», και του υπαγο-
ρεύει τὸν όρκο: «Ορκίζομαι να πὸ ὅλη
την αλήθεια, χωρίς φόβο και χωρίς πά-
θος, σ' ὅ,τι έρωτηθῶ».

Κάποτε παρουσιάστηκε μιὰ κυρία,
που πρώτη της φορά πήγαινε μάρτυρας.
Ο πρόεδρος τή ρώτησε πὸς ονομάζε-
ται, πὸς γεννήθηκε, πὸς κατοικεί. Σ'
αὐτὰ ὅλα ή κυρία απάντησε αδίσταχτα.
Επειτα τή ρώτησε:

— Πόσο χρονῶν είσαι;

Σ' αὐτὸ ή κυρία απάντησε με κάποιο
δισταγμό:

— Είκοσιεννέα...

— Καλά, τής λέγει ο πρόεδρος. Βάλε
το χέρι σου στο Εὐαγγέλιο.

Κόκκαλο κείνη ή κακομοίρα. Ένό-
μισε πὸς επρόκειτο να όρκισθί πὸς ή-
ταν είκοσιεννέα χρονῶ! Και με την ἐλ-
πίδα ναποφύγη τὸν ψευτικο όρκο:

— Παρντόν, κύριε Πρόεδρε! φωνάζε.
Τριάντα ήθελα να πὸ!

Ο πρόεδρος, που λίγο βέβαια τὸν έ-
νοιαζε γιά την ήλικία της κυρίας, τής
ξαναλέει με κάποια ανυπομονησία:

— Καλά. Βάλε το χέρι σου στο Εὐ-
αγγέλιο!

Πάλι τα ίδια εκείνη:

Παρντόν... Τριανταδύο βάλτε.
κύριε πρόεδρε!

Ο πρόεδρος θυμώνει:

— Όχι, χριστιανή! Όσο κι' αν εί-
σαι... βάλε επιτέλους το χέρι σου στο
Εὐαγγέλιο!

Αλλά τώρα θυμώνει κι' ή κυρία:

— Μά τί, οὔτε γιά τριανταδύο δεν
πιστεύομαι, χωρίς όρκο; Α, μά δεν
υποφέρεται, κύριε πρόεδρε! Τόσο εί-
μαι! Δεν όρκίζομαι!

Φανταστήτε τα γέλια του άκροατη-
ρίου και τα κουνισίματα του προέδρου.

Ο ΑΝΑΓΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Η ΑΡΑΧΝΗ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Στο ισόγειο ενός σπιτιού της πόλης
Μπόνν, στη Γερμανία, μέσα σε μιάν ά-
περίγραπτη ακαταστασία από παλιά έ-
πιπλα, ρούχα και σκεῦη λογιής-λογής,
ένα παιδάκι με μεγάλα φωτεινά μάτια
και με σγουρά μαλλιά μαῦρα, στέκεται
έρθο μπροστά σ' ένα αναλόγιο φορτω-
μένο βαριά βιβλία μουσικής.

Από τ' όλάνοιχτο παράθυρο οί τε-
λευταίες άχτινες του ήλιου, —είναι γλυ-
κό μαγιάτικο δειλινό,—μπαίνουν σ' αὐτή
την κάμαρα, που μοιάζει μάλλον με ά-
ποθήκη.

Αξαφνα, στάντικρυνο παράθυρο, που
βλέπει στην αυλή του ίδιου σπιτιού, προ-
βάλλει μιὰ γυναίκα και βγάζει στο παι-
δι τις φωνές:

— Λούντβιχ! τί κάνεις εκεί; γιατί δε
μελετῶς; Είχεις δέκα λεπτά της ώρας
που ξεκουράζεσαι. Δε σου φτάνει; Ε-
λα, πέρασε άλλη μιὰ φορά το αντίαντε
σου! Πὸς θα το παίξεις αύριο, που θα
ναι στο κοντσέρτο σου κι' ο Βασιλιάς;
Μά την αλήθεια, πολύ λίγο σου άξιζε
ιτοια τιμή! Έμπρός! γρήγορα!

Τὸ παιδί, αλαλιασμένο απ' αὐτὲς
τις φωνές, κουρδίζει βιαστικά το βιολί
του.

Λίγες στιγμές, παίζει το κομμάτι του
προσεχτικά. Έστερα πάλι αφαιρείται.
Με τα μάτια στο ταβάνι, φαίνεται σά να
γυρεύη ν' ανακαλύψη κάτι τί, και το
βιολί του αξαφνα σωμαίνει. Τοῦ τὸ ξα-
ναθυμίζει όμως ή αὐστηρή μητέρα, που
ἐπιβλέπει τή μελέτη του. Κι' ο μικρός
Λούντβιχ (Λουδοβίκος) ξαναρχίζει...

Σέ λίγο, τὸ μεγαγχολικὸ πρόσωπό του
φωτίζεται και τὸ παίξιμό του γίνεται
ζωηρότερο

— Ηρθες λοιπόν, καλή μου; ψιθυρί-
ζει, κοιτάζοντας μιὰ πελώρια μαῦρη ά-
ράχνη, που κρεμόταν από μιὰ κλωστή
τοῦ πανιού της και κουνιόταν ρυθμικά,
σά ν' ακολουθούσε τὸ ρυθμό τοῦ βιολιού.

— Ω, μ' αὐτὸ που παίζω, δεν είναι
μουσική γιά σένα! λέει ο μικρός μουσι-
κός. Στάσου! Αὐτὸ θα σ' άρέση!

Κι' αρχίζει άμέσως μιὰ γοργή, πετα-
χτή μελωδία, που κάνει την άράχνη να
κουνιέται γρηγορότερα.

Αλλά ή φωνή της μητέρας ξανακού-
γεται πὸς θυμωμένη:

— Τί έπαθες, καλέ; Χοροὺς παίζεις
τώρα;... Μά σύ, παιδί μου, τρελάθηκες!
Τὸ αντίαντε σου γρήγορα! τὸ αντίαντε
σου!

Ο μικρός αναγκάζεται να ξαναρχίσῃ
τὸ κομμάτι που μελετούσε. Η άράχνη
κατεβαίνει σιγά-σιγά, και τώρα στέκε-
ται στὸν τοίχο, κοντὰ στο αναλόγιο,
σά ν' ακούη με προσοχή τὸ γλυκὸ κεί-
νο βιολί.

— Ηθελα πολύ να σου παίζω να χο-
ρέψης, τής ψιθυρίζει με άπειρη άγάπη
τὸ παιδί, αλλά, βλέπεις, ή μαμιά δε μ'
άφινει... Ε, δεν έχει κι' άδικο! Αῦ-
ριο θα παίζω μπροστά στο Βασιλιά και
πρέπει να μελετήσω... Αράχνη μου,
είμαι στὸν κόσμο μονάχος! Δεν έχω οὔ-
τε αδελφία στην ήλικία μου, οὔτε φί-
λους. Αν δεν είχα και σένα, να με συν-
τροφεύης σὲς ατέλειωτες ώρες της με-
λέτης, θα πέθαινα από στεναχώρια...
Αλλά σένα σ' έχω! Είσαι δὼ! Τί χα-
ρά μου!...

Τή στιγμή αὐτή, ή πόρτα ανοίγει όρ-
μητικά. Τὸ παιδί οπισθοχωρεϊ τρομαγ-
μένο και σκεπάζει τὸ πρόσωπο με τὸ
βιολί του σά να φοβόταν κανένα μπάτσο.
Αλλά ή κυρία Μπετόβεν δεν τάχει τὴν
ρα με τὸ γιό της Τάχει με την κακή

άράχνη που δεν τὸν άφίνει να μελετήση.
Προχωρεϊ, αρπάζει από κάτω μιὰ σα-
νίδα, όρμα στὸν τοίχο όπου καθόταν ά-
νυποπτη ή συντρόφισσα, τής δίνει μιὰ
και τή λυώνει.

— Να χαθής! φωνάζει. Επιτέλους
σε σκότωσα.

Ο μικρός Λούντβιχ ξεσπῶ σε λυγμούς.

— Τί έκαμες, μητέρα! ψιθυρίζει μέσ'
στὰ κλάματα. Τώρα πῶς θαμῖ στὸν κό-
σμο ολόμεναχος! Μοῦ σκότωσες τὸ μό-
νο μου σύντροφο!...

— Ποῖόν, καλέ; άπορεϊ ή μητέρα.
Τήν άράχνη!; Μά σύ, παιδί μου, τρε-
λάθηκες!... Τὸ αντίαντε σου γρήγορα!
τὸ αντίαντε σου!

Ο μικρός εξακολουθεϊ να κλαίη. Η
κυρία Μπετόβεν κάνει τὸ σταυρό της και
φεύγει...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'.

Αφοῦ μοιράστηκε κι' ή δεύτερη αὐτή προκήρυξη με τὸν ίδιο τρόπο που
είχε μοιραστεί κι' ή πρώτη, οί φίλοι μας καταπαύστηκαν με την άλλη έτοιμασία.
Ο Αρταξέρξης ήταν πάντα τὸ καλύτερο «νούμερο». Γι' αὐτὸ πρώτα-πρώ-
τα διόρθωσαν την άρματωσιά του. Κι' ἐκτὸς από την προβοσκίδα και τοῦς

χαυλιόδοντες, σκέφτηκαν να στολίσουν και τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδαρέλου με μεγά-
λες φούντες από χρωματιστά χαρτιά. Ὡστε έκαναν «δουλειές με φούντες» που
λέει κι' ή παροιμία.

Ο Χοόνης, γυρίζοντας μιὰ μέρα στὰ χωράφια, ανακάλυψε την άγνωσά που
είχε καταφέρει να πετάξῃ από πάνω της ή γάτα: ήταν πεσμένη σ' ένα φράχτη.
Τή διόρθωσαν λοιπόν κι' αὐτή και την είχαν έτοιμη γιά να παρουσιάσουν πάλι
μιὰ Γάτα της Αγκύρας.

Κόλλησαν ακόμα κι' άλλα φτερά στην ξύλινη κουτάλα, γιά να μπορέσουν
να ξαναπαρουσιάσουν τή Χήνα την Κουταλοφόρα, που τόση είχε κάνει εντύ-
πωση. Κι' επειδή, εκείνες τις ήμέρες, είχαν φέρει στο χτήμα ένα ξευγάρι κου-
νέλια, ο Τοτός σκέφθηκε να κατασκευάση κι' ένα Κόνικλο Αστροφόρο,
δηλαδή να κολλήση στο κούτελο της κουνέλας ένα άστρο από χροσόχαρτο.

— Αὐτό, έλεγε στοῦς συντρόφους του, θαρέση πολύ. Τὸ κουνέλι άσπρο,
τὸ άστέρι χρυσό, τί φιγούρα που θα κάνη!

— Καλὸ κι' αὐτό, εἶπε ὁ Γεώργιος, δὲν ἀντιλέγω. Ἐγὼ ὅμως θὰ προτιμοῦσα μερικὰ θεριά... ἀληθινά. Νά, παραδείγματος χάση, σὰν τὸ λιοντάρι ποὺ μᾶς ἔφυγε.

— ὦ, εὐκολότατο! φώναξε ὁ Τοτός. Δὲν μπορεῖ τάχα νὰ μᾶς ἔχει φύγει καὶ μιὰ τίγρη, κι' ἕνας πάνθηρας, κι' ἕνας κροκόδειλος;...

— Κι' ὅ,τι ἄλλο θέλουμε! πρόσθεσε ὁ Χρονάκης. Φτάνει νάχουμε παλούκια καὶ σκοινιά.

— ὦ, ἄλλο τίποτα!

Φύτψαν λοιπὸν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ παλούκια, ἔδωσαν στὸ καθένα ἀπὸ ἕνα κομμάτι σχοινὶ κι' ἔβαλαν τίς σχετικὲς ἐπιγραφές:

«Ἐδῶ ἦταν δεμένο τὸ λιοντάρι ποὺ μᾶς ἔφυγε». — «Ἐδῶ ἦταν δεμένη ἡ τίγρη ποὺ μᾶς ἔφυγε». — Ἐδῶ ἦταν δεμένος ὁ πάνθηρας ποὺ μᾶς ἔφυγε.

Ὅσο γιὰ κροκόδειλο, ἐπειδὴ εἶχαν ἀκουστὰ πῶς αὐτὰ τὰ θηρία ζοῦν καὶ στὸ νερό, ἔβαλαν ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ πηγάδι μιὰ ἐπιγραφή ποὺ ἔλεγε:

«Ὁ κροκόδειλος ποὺ μᾶς ἔπεσε στὸ πηγάδι».

Τέλος ἐφρόντισαν καὶ γιὰ καινούριο διάκοσμο, ἀκόμα καλύτερο ἀπὸ τὸν παλιό. Ἐκαμιν ἕνα σωρὸ γκιολάντες, νὰ τίς κορεῖται ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο ἔκαμαν καὶ σημαιοῦλες χάρτινες καὶ πάνινες, καὶ χάρτινα φανάρια, καὶ ψεύτικα λουλούδια, καὶ ὅ,τι ἄλλο μπόρεσαν νὰ σοφιστοῦν.

Ἐψησαν ἀκόμα καὶ κολοκυθόσπορο κι' ἔκαμαν πασατέμπο, γιὰ νὰ προσφέρουν κι' «ἀναψηστικά».

Ὅλ' αὐτὰ, καθὼς εἶπαμε, τᾶκαναν κουφά. Τὰ φύλαγαν στὸ σταῦλο, γιὰ νὰ τὰ στήσουν ξαφνικὰ τὴν Κυριακή, τὰπομεσήμερο, ὅταν οἱ μεγάλοι στὴ βίλλα θὰ κοιμόνταν. Κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐτοιμασίαν τους, κι' ἔλεγαν πῶς ἡ δευτέρα παρίστασις τοῦ Θηριοτροφεῖου «θᾶφῆσις ἐποχή».

— Φτάνει μόνον νάρθη κόσμος! ἔλεγε ὁ Γεώργιος. Γιατί ἂν ἐρθοῦν πάλι τρεῖς κι' ὁ κοῦκος, δὲν κάνουμε τίποτα.

— ὦ! θὰ ἐρθοῦν πολλὰ παιδιά αὐτὴ τὴν φορὰ! ἔλεγε ὁ Τοτός. Εἰμαι βέβαιος! Οἱ πρῶτοι θεατὲς ἔφυγαν εὐχαριστημένοι. Τὸ θηριοτροφεῖο μᾶς ἔβγαλε ὄνομα. Καὶ τὸ πυροτέχνημά μας ἔκανε τόσο κρότο!... Ἀς εἶναι, θὰ τὸ ἴδῃτε. «Κυριακὴ κοντὴ γιορτή».

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

KARL EWALD

ΟΙ ΓΥΡΙΝΟΙ

Ἦταν τέλη Μαρτίου. Τὰ χιονοπέδια εἶχαν φυλαχθεῖ γιὰ τοῦ χρόνου, γιατί ὁ πάγος εἶχε παντοῦ λυῶσει. Ἀκόμα καὶ τὸ χιόνι εἶχε γίνει νερό καὶ γέμιζε τὰ ἀλύδια τόσο πολὺ, ποὺ ξεχείλιζαν. Μόνο κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους ἔμενε ἀκόμα λίγο χιόνι, ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἦταν τόσο λίγο καὶ τόσο λερωμένο, ποὺ κανεὶς δὲν τὸ λογάριζε.

Καὶ τὸ γρασίδι ἄρχισε νὰ ντρέπεται ποὺ ἦταν ἐτσι κατακίτρινο, καὶ ρώτησε τὴ γῆ ἂν θὰ φύτρωνε γρήγορα τὸ καινούργιο χερτάρι. Οἱ μενεξέδες ἀνοῖξαν μὲ προσοχὴ τὰ γαλανὰ ματάκια τους, καὶ στὰ κλαριά τῶν δένδρων γινόταν μεγάλο ταβανόρι, γιατί ἔπρεπε ὅλα νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ νὰ εἶναι σταλισμένα τὴν Ἀπριλί. Μέρα μετὰ τὴν μέρα τὰ μπουμπουνία φούσκωναν ὅλο καὶ περισσότερα, καὶ ἕνα ὥρατο πρῶτ' ἢ ἀγριοστρανταφυλλιά ἔχασε τὴν ὑπομονήν· τὰ μπουμπουνία τῆς ὅλα ἀνοῖξαν καὶ ἄρχισε νὰ νεμίζη πέρα-δῶθε τὰ μικροσκοπικὰ τῆς φυλλαράκια, σὰ νὰ κόντευε νὰ σκάση ἀπὸ τὴν ζέστη.

Ὁ ἥλιος ὅμως ξεπρόβαινε κάθε στιγμὴ ἀνάμειξ' ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ φώναζε μὲ δυνατὴ φωνὴ σὴν τὴ γῆ:

— Ἐρχομαι! Μόνο μπῆτε στὴ δουλειὰ μὲ προκοπὴ κι' ὅλα θὰ κανονισθοῦν,

κανεὶς νὰ μιλᾷ ὅπως τώρα ἐσύ. Βέβαια ἡ δουλειὰ εἶναι πολλὴ ὅταν εἶν' ἡ φωνὴ γεμάτη μὲ παιδάκια. Θέλουν νὰ φᾶνε καὶ φωνάζουν ὅλη ὥρα! καὶ πρὶν νὰ μὴ σταθῇ κανεὶς οὔτε μιὰ στιγμή ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ὥς ποῦ νὰ τοὺς γεμίση τὸ στομάχι. Ἀπὸ τὴν ἀλλή ὅμως μεριά, εἶναι τόσο ὥρατο νὰ καθεῖται κανεὶς τὸ βράδυ δίπλα στὴ φωλιά του, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα του καὶ μὲ τὰ παιδιά του, καὶ νὰ κελαῖδῃ. Ἔτσι δὲν λὲς καὶ σύ;

— Ἐγὼ λέω κουάκ! φώναξε ἡ βατραχίνα μὲ θυμό.

Τὸ φαρὸν ἔκανε σὰ νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτε κι' ἐξακολούθησε:

— Κι' ἀκόμα πιὸ ὥρατο εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πῶς μεγαλώνουν τὰ παιδιά του, νὰ τὰ παρακολουθεῖ πῶς ἀνοῖγουν τὰ ματάκια τους, πῶς φυτρώνουν σιγὰ-σιγὰ τὰ φτερά τους κι' ἡ οὐρίττα τους... πῶς μαθαίνουν νὰ πετοῦν καὶ νὰ βρίσκουν σκουληκάκια.

— Κουάκ! κουάκ! Κόαξ! φώναξε ὁ βάτραχος κι' ἔκανε τρεῖς φοβεροὺς πήδους.

Δὲν ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς μὲ τὰ κουάκ-κουάκ σου, εἶπε τὸ φαρὸν· ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν δείχνουν καὶ πολλὴ εὐγένεια ἐκ μέρους σου.

Προτοῦ ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὁ βάτραχος εἶχε κάνει μιὰ βουτιά μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερό. Ἐσταύρωσε τὰ μπροστινὰ του πόδια μπρὸς στὸ στήθος του καὶ μὲ τὰ πίσω πόδια κολυμποῦσε. Ἐκανε ἔτσι δυο-τρεῖς βόλτες πέρα-δῶθε κι' ὕστερα πήδησε πάλι ἔξω ἀπ' τὸ νερό, κάθησε στὴν παλιά του θέση ἀπέναντι στὸ φαρὸν καὶ κοίταξε μπροστὰ του μελαγχολικά.

Τὸ φαρὸν σφύριξε ἕνα γλυκὸ τραγουδάκι κι' ὕστερα εἶπε:

— Σοῦ ἔκανε καλὸ ἡ ψυχρολουσία! Βέβαια, εἶσαι λίγο εὐέξαπτος ἀπὸ φυσικὸν σου κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ κουτὸ ἐκ μέρους σου! Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παίρνῃ τὴ ζωὴ τόσο στὰ σοβαρά. Κάπου-κάπου ξαλαφρώνεται κανεὶς ὅταν ἀνοῖξῃ τὴν καρδιά του, κι' ἐγὼ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχω τίποτα νὰ κάνω καὶ βαρυέμαι.

Δὲν θὰ μὲ καταλαβαίνατε κι' ἂν ἀκόμα σὰς διηγόμουν τὰ πάθη μου, ἀπάντησε ἡ βατραχίνα. Τί ξέρεῖ ἕνα ἀρχοντομαθημένο πουλὶ σὰν καὶ σὰς ἀπὸ τὰ βάρσανα τῆς ζωῆς! Σεῖς ἔχετε τὴ ζεστή καὶ βολικὴ φωλιά σας καὶ μπορεῖτε ν' ἀναθρέψετε τὰ παιδιά σας ὥστε νὰ γίνουν φρόνιμα καὶ καλομαθημένα. Ἐγὼ ὅμως οὔτε φωλιά κἂν δὲν ἔχω καὶ πρέπει ν' ἀφήσω τὰ παιδιά μου ἐντελῶς στὴν τύχη τους.

Δὲν ἔχεις φωλιά; ἀπόρησε τὸ φαρὸν. Ποῦ γεννᾷς λοιπὸν ταῦτά σου;

— Ἐκεῖ-μέσα, εἶπε ἡ βατραχίνα, κι' ἔδειξε τὸ ρυάκι.

— Μέσα στὸ νερό;

— Βέβαια. Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τίποτε τὸ παράδοξο. Τὰ αὐγά μου δὲν ἔχουν τόσο σκληρὸ τσόφλι ὅπως τὰ δικὰ σας· ἂν τὰ γεννοῦσα ἔξω στὸν ἀέρα, θὰ ξεραίνονταν στὴ στιγμὴ καὶ θὰ πῆγαιναν χαμένα.

Καὶ λοιπὸν, τὰ παιδιά σου μποροῦν νὰ κολυμποῦν ἔτσι... μόλις βγοῦν ἀπὸ ταῦτά;

— Δόξα σοι ὁ Θεός, καὶ βέβαια μποροῦν νὰ τὰ κάνουν. Αὐτὸ εἶναι οἰκογενειακό, τὸ ἔχουν στὸ αἷμα τους σὰ νὰ ποῦμε. Ὅσο γιὰ τᾶλλα ὅμως, εἶναι γιὰ νὰ πεθαίνει κανεὶς ἀπ' τὸ κακό του.

— Γιατί; τί κάνουν;

— Ἐλάτε νὰ τὸ δῆτε καὶ μονάχος σας.

Ὁ βάτραχος ἄρχισε νὰ πηδᾷ προχωρώντας κατὰ μῆκος τοῦ ρυακιοῦ, καὶ τὸ φαρὸν περπατοῦσε ἀπὸ πίσω του, γιατί ἦταν περίεργο, καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ τὸν ἐλεύθερο.

Σὰν ἐφθασαν σ' ἕνα σημεῖο ὅπου τὸ ρυάκι πλάταινε καὶ σχημάτιζε σὰ μιὰ λιμνούλα, ποὺ τὸ νερό ἐκεῖ φαίνετο ἡρεμὸ, σταμάτησε ἡ βατραχίνα.

Μέσ' στὸ νερό βρισκόνταν ἕνα πλήθος μικροσκοπικὰ ζώακια ποὺ κολυμποῦσαν πέρα-δῶθε καὶ τοιμποῦσαν νερόχορτα. Πόδια δὲν εἶχαν, εἶχαν ὅμως ἀφάνταστα παχειὲς κοιλίες καὶ μακρυὲς οὐρές.

Φαίνονταν σὰ μπάλλες μὲ οὐρὰ φαρὸν, καὶ στὸ κεφάλι εἶχαν ἀπὸ κάθε μεριά κάτι σὰ φούντες μαλλιαρὲς ποὺ τὶς κουνούσαν ὅλη ὥρα μέσ' στὸ νερό.

Ἡ βατραχίνα κοίταξε τὸ φαρὸν μὲ βαθὺ παράπονο· δὲν εἶπε ὅμως τίποτε.

— Κοίτα, κοίτα! εἶπε τὸ φαρὸν καὶ ξερογλύφτηκε. Στ' ἀλήθεια, φαίνονται πολὺ ὀρεκτικά. Νάξερὰ μονάχα τί γεύση ἔχουν...

Εἶναι ὅμως στάλῃθεια ψάρια; Δὲν ξέρω, εἶπε ἡ βατραχίνα. Τὸ μόνον ποὺ γνωρίζω σίγουρα, εἶναι ὅτι βγήκαν ἀπ' ταῦτά μου· καὶ δὲν τὸ πιστεύω νὰ ἔβγαλε ποτὲ ἡ οἰκογένειά μας ψάρια.

Γιὰ στάσου, εἶπε τὸ φαρὸν σκεπτικῶς. Κάποτε εἶχα ἀκουστὰ πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα· μὰ τώρα πιά δὲν τὸ καλοθυμάμαι. Ἐνα μονάχα ξέρω, ὅτι ἀργότερα θὰ γίνουν βάτραχοι.

Ἀχ, πρέπει πρῶτα νὰ φύγουν πολλὰ πράγματα ἀπὸ πάνω τους ὥσπου νὰ γίνουν σωστοὶ βάτραχοι, εἶπε ἡ βατραχίνα. Τί οὐρὰ εἶναι τούτῃ ποῦχουν! Ἄν γίνεται ποτὲ ἕνα τέτοιο πράγμα, βάτραχοι μὲ οὐρὰ! Ἀμ' ἡ κοιλία τους; Τὸ ἔρμα τους εἶν' ἔτσι τεντωμένο, ποῦ φαίνονται ὅλα τὰ ἐντερὰ τους ἀπὸ μέσα. Καὶ ὕστερα τὰ πράγματα ἐκείνα ποὺ ἔχουν στὸ λαϊμό; Καὶ τὰ ποδάκια τους, ποῦ εἶναι τα; Καὶ γιὰ κοιτάξτε πῶς κουνιούνται μέσα στὸ νερό καὶ τρῶνε χόρτα κι' ἄλλα τέτοια βρωμοπράγματα ἐνῶ μπροστὰ στὴ μύτη τους διαβαίνουν οἱ νοστιμότεροι μεζέδες. Ὁ Θεός μόνον

ξέρεῖ τί ἁμαρτίες ἔκανα γιὰ νὰ βγάλω τέτοια ἐξαμβλώματα στὸν κόσμον!

Ἡ βατραχίνα ἄρχισε νὰ κλαίῃ ποὺ νὰ ροιζίῃ πέτρα, καὶ τὸ φαρὸν σκεπτόταν ἂν δὲν ἦταν καλύτερο νὰ τοῦ πῇ ἀντίο, γιατί τὰ λυπηρὰ πράγματα δὲν τοῦ ἄρεσαν. Ἀλλὰ τότε ὁ βάτραχος ἐπήδησε μ' ὀρμὴν μέσ' στὸ νερό, κολύμπησε δυο-τρεῖς πλεξιὲς κι' ἔπειτα σακαφάλωσε πάνω σὲ μιὰ πέτρα, ποὺ ξεπρόβαινε λιγάκι ἀπὸ τὸ νερό.

Νά, ἦρθε πάλι ἐκείνη ἡ γριὰ ἡ ἀστεία! φώναξαν τὰ ζώακια στὸ νερό. Τώρα θὰ γελάσουμε.

Ὅλα ἄρχισαν νὰ γελοῦν τόσο, ποὺ οἱ παχειὲς κοιλίες τους κόντευαν νὰ σκάσουν καὶ οἱ οὐρές τους κουνιόνταν ζωηρὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ τους. Ὑστερα πῆγαν καὶ στάθηκαν γύρω-γύρω ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν μ' ὅλη τους τὴν φωνή:

«Βατραχίνα, στραβοπόδα, ποὺ πηδᾷς στὴν ἀμμουδιά, οἱ καιροὶ ἀλλάξαν τώρα, πέραση δὲν ἔχεις πιά. Μαῖς δὲν θέλουμε ποδάκια νὰ πηδάμε στὴ στεριά, μόν' μὲ σπάραχνα κι' οὐρίτσες κολυπάμε στὰ νερά, σὰν φάρια ἀληθινά, σὰν φάρια ἀληθινά».

Δυο φορὲς τραγουδῶσαν τὸ αὐθάδικο τραγουδάκι τους, καὶ τῆς βατραχίνας τῆς ἔτρεχαν τὰ δάκρυα πάνω στὰ μάγουλά της.

Νὰ ποὺ τὸ βλέπετε καὶ μόνο σας, εἶπε στὸ φαρὸν. Ἔτσι μιλοῦν γιὰ τὴν ἴδια τους τὴ μάνα!

Ναί, ἀλήθεια, εἶπε σκεπτικῶς τὸ φαρὸν. Αὐτὸ βέβαια εἶναι πολὺ ἀσχημον.

Ὅστοςο τὰ ζώακια ἀπομακρύνθηκαν καὶ πῆγαν παραπάνω. Κι' ὅταν ἡ βατραχίνα σκούπισε τὰ μάτια της καὶ σὺν νῆλθε λιγάκι, εἶδε ὅτι μόνον ἕνα ζώακι εἶχε μείνει καὶ στεκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὴν πέτρα καὶ κουνούσε τὴν οὐρὰ του ζωηρὰ.

Ντροπὴ σου! φώναξε ἡ βατραχίνα. Γιὰ δὲς το, κάθεται ἀκόμα ἐδῶ καὶ κοροϊδεύει τὴ γριὰ μητέρα του. Καλὰ μοῦ βγήκανε τὰ βατραχάκια μου!

Δὲν εἰμαι βατραχάκι, εἶπε τὸ μικρό. Εἰμαι ἕνας γυρίνος.

Στάσου νὰ κατεβῶ καὶ νὰ σὲ πιάσω γιὰ νὰ ἴδῃς ἐσύ, αὐθάδικο, παλιό-παιδί. Οὔτε κἂν τὸ τίμο ὄνομα τῶν γονιῶν σου δὲ σάρεσαι;

Ὁ γυρίνος ἔκανε ἕνα δυο βόλτες πέρα-δῶθε καὶ τοῖμπησε ἕνα νερόχορτο. Ὑστερα στάθηκε πάλι κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ εἶπε:

— Ὅλο φωνάζεις καὶ γκρινιάζεις σὰ νὰ εἶχε ἔρθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Δὲν μπορὸν νὰ καταλάβω τί ἔχεις πάθει. Ἐχάσες πῶς καὶ σὺ ἦσουν μικρὴ ἕνα καιρό;

— Ἄν τὸ ἔχασα; εἶπε ἡ βατραχίνα

θυμωμένη. Στὴν ἐποχὴ μου εἶχαν ἄλλες ἀντιλήψεις γιὰ εὐγένεια καὶ γιὰ καλοὺς τρόπους, κύρ-σοφολογίατες! Σὰν ἤμουνα νέο κορίτσι, δὲν θὰ δεχόμουν γιὰ τίποτε στὸν κόσμον νὰ τριγυρίζω μὲ τέτοιες ἀηδίες στὸ κεφάλι μου ὅπως αὐτὲς ποῦχεις ἐσύ.

Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, εἶπε ὁ γυρίνος κι' ἀνέμισε εὐχαριστημένους τίς φουντίτσες του. Γιατί δὲν σάρεσουν; εἶναι τὰ σπάραχνά μου. Χωρὶς αὐτὲς δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ντανπεύσω.

Ἡ βατραχίνα ἔτρεψε ἀπ' τὸ θυμὸ της. — Ἔτσι, ἔτσι, ὥστε ἔχεις καὶ σπάραχνα τάχα μου;

Καὶ μιὰ ὥραια οὐρὰ μακριὰ γιὰ νὰ περιδιαδᾷ μέσα στὸ νερό. Ναί, μάτια μου! Ἀλλὰ σωστὰ ποδάκια νὰ ποκτῆσης, γιὰ τοῦτο βέβαια δὲν εἶσαι ἱκανός!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

8. Πῶς νὰ βγάξετε εὐκολὰ ἕνα σιενὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ δάχτυλό σας.

Πολλὲς φορὲς συμβαίνει ν' ἀνταλλάσσουν οἱ φίλες τὰ δαχτυλίδια τους γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἡ μιὰ πῶς τῆς πάει τὸ δαχτυλίδι τῆς ἄλλης. Τυχαίνει ὅμως ἕνα δαχτυλίδι νὰ μπῇ στὸ δάχτυλο μὲ λίγη δυσκολία κι' ὕστερα νὰ μὴ θέλῃ μὲ κανένα τρόπο νὰ βγῇ.

Αὐτὸ συνέβηκε προχθὲς στὴ Μαρίκα. Ἐφύρεσε στὸ μεσαῖο τῆς δάχτυλο, γιὰ νὰ δῇ πῶς τῆς πάει, τὸ δαχτυλίδάκι τῆς Νίτσας, καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ βγάλῃ.

— Πῶς νὰ τὸ βγάλω, Νίτσα μου, τώρα; — Μὴ στενοχωριέσαι, Μαρίκα μου, ἐγὼ θὰ σὲ βγάλω πολὺ εὐκολὰ. Ἐχεις λιγάκι ἀπὸ κείνο τὸ κορδονάκι ποὺ δένουν οἱ ζαχαροπλάστες τὰ πακέτα τους;

— Σπάγγο;

— Ὅχι σπάγγο, μιὰ λεπτὴ τρέσσα.

— Κατάλαβε, ἔχω. Ὅριστε.

— Καλὰ. Σήκωσε τώρα τὸ δάχτυλό σου πρὸς τ' ἀπάνω. Ἔτσι. Καὶ πρόσχε νὰ δῇς τί θὰ κάνω, γιὰ νὰ τὸ μάθῃς!

Τυλίγω τὸ κορδονάκι γύρω ἀπ' τὸ δάχτυλό σου λίγο σφιχτά, ὥς νὰ φθάσῃ κοντὰ στὸ δαχτυλίδάκι. Τὴν ἀκρὴν τὴν περῶ μέσα ἀπ' τὸ δαχτυλίδι. Κράτα σὺ μὲ τ' ἄλλο σου χεῖρ τὴν πάνω ἀκρὴν.

Βλέπεις τώρα; τραβῶ σιγὰ τὴν κάτω ἀκρὴν ποὺ πέρασα ἀπ' τὸ δαχτυλίδι, καὶ ξετυλίγω τὴν τρέσσα ἀπ' ἐκεῖ. Νά το τὸ δαχτυλίδι μου, στὸ ἔδγαλα!

— Τί ὥραια!... Μὰ ποῦ τὸν ἔμαθες αὐτὸ τὸν τρόπο, Νίτσα;

— Τὸν ἔμαθα προχθὲς ἡ Διάπλαση. Σημ. — Τὸ δαχτυλίδι βγαίνει εὐκολώτερα ἀκόμα, ὅταν τὸ κορδονάκι εἶναι ἀλειμμένο μὲ λίγο κερί ἢ σαποῦνι,

ARTEMIS

EDGARD POE

Ο ΚΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ

ή ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Η αξία τους υπερέβαινε βέβαια τις 450.000 δολάρια, — άπάνω από δυό εκατομμύρια φράγκα. Όσο για την αξία των κομφοτεχνημάτων και των στολιδιών με τὰ πολύτιμα πετράδια, ήταν τουλάχιστο διπλή. Ο λογαριασμός μας βέβαια ήταν πρόχειρος, αλλά για να κρίνει κανένας πόσο δεν ήταν υπερβολικός, αρκεί ν'αναφέρω πώς μετρήσαμε εκατόν δέκα διαμάντια, όλα μεγάλα δε καοχτῶ ρουμπίνια εξαιρετικής όμορφιάς, τρακόσια δέκα σμαράγδια, είκοσι ζαφείρια κι' ένα ωραιότατο περουζέ.

Όλ' αυτά τὰ πετράδια είχαν βγει από τὰ χρυσά στολίδια που ήταν κολλημένα πάνω τους, και τὰ στολίδια αυτά, σχεδόν όλα, είχαν συντριφθεί με σφυρί για να γίνουν άγνωριστα.

Έκτος άπ' αυτά, βρήκαμε διακόσια δαχτυλίδια, τριάντα αλυσίδες, όγδόντα βαρύτατους σταυρούς, πέντε θυμιατήρια, ένα γιγάντιο άπό πελεκητό χρυσάφι, ένα βάζο, δυό πολύτιμες λαβές σπαθιών κι' ένα σωρό άλλα μικρότερα αντικείμενα, όλα χρυσά, που ζύγιζαν μαζί τρακόσιες πενήντα λίτρες.

Σ' αυτά πρέπει να προστεθούν εκατόν ένενήντα έπτά χρυσά ρολόγια, που τρία τουλάχιστο άξιζαν άπάνω από πεντακόσια δολάρια τὸ καθένα. Οί μηχανές, αλήθεια, των περισσότερων είχαν φθαρεί άπό τὴν υγρασία, τὰ σκεπάσματά τους όμως ήταν όλόχρυσα και πολλά άπ' αυτά στολισμένα με πετράδια.

Τελος πάντων, ἡ αξία όλου τοῦ θη-

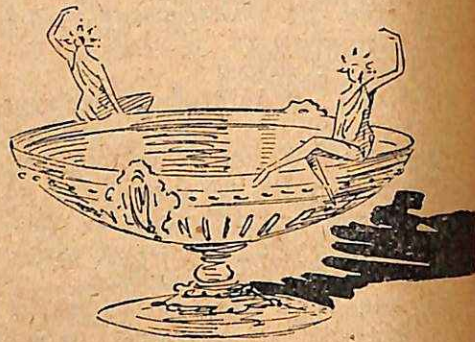
σαυροῦ, — λογαριάσαμε εκείνη τὴν ἡμέρα, — θάταν έπτάμισι εκατομμύρια χρυσά φράγκα. Όταν όμως πουλήθηκαν τὰ πράγματα, ὁ λογαριασμός μας βρέθηκε πολύ κατώτερος, άπό τὴν πραγματική τους αξία.

«—Θυμάσαι βέβαια, πὼς τὸ βράδυ εκείνο πού σου σχεδίασα πρόχειρα τὸν κάραβο, δυσχερεστήθηκε λίγο με τὴν έπιμονή σου νὰ ισχυρίζεσαι πὼς δεν εἶχα ζωγραφίσει κάραβο, παρὰ νεκροκεφαλή. Στὴν άρχή, ένόμισα πὼς άστει εὐόσουν έπειτα όμως θυμήθηκε τίς κηλίδες εκείνες στὴ ράχη τοῦ κάραβου και σκέφθηκε πὼς μπορούσε νὰ γελάστηκες άπό τὴν όμοιότητά τους με μάτια και στόμα κρανίου. Όπωςδήποτε ἡ εἰρωνία σου γιὰ τὴ ζωγραφική μου έκανόνητα μὲ φάνηκε άδική ἢ τουλάχιστο υπερβολική. Πειραχμένος άπ' αὐτό, έτοιμαζόμουν νὰ πετάξω στὴ φωτιά τὸ χαρτί, ἢ μάλλον τὴ μεμβράνη πού μὲ εἶχες έπιστρέψει, όταν, ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸ σχέδιό μου, εἶδα με μεγάλη μου έκπληξη πὼς, πραγματικῶς, υπήρχε ένα κρανίο εκεί πού ένόμιζα πὼς εἶχα ζωγραφίσει έναν κάραβο!

«Ἡ έκπληξη κι' ἡ άπρία μου ήταν τόσο, πού γιὰ λίγες στιγμές μὲ άφαίρεσε τὴ χρήση τοῦ λογικοῦ. Ἄμα συνήλθα, πῆγα, καθώς θὰ θυμάσαι, στὴν άλλη άκρη τῆς κάμαρας, νὰ ξεετάσω με τὴν ἡσυχία μου τὴν περιγραμμή. Τὴ γύρισα άπό τῆλο μέρος, κι' εκεί εἶδα άμέσως τὸ σχέδιο τοῦ κάραβου πού εἶχα ζωγραφίσει πρὸ όλίγου. Τὸ παράξενο και τὸ ανεξήγητο ήταν, πὼς άπάνω στὴν περιγραμμή εκείνη δεν ὕπῆρχε πρωτότερα οὔτε τὸ ελάχιστο ίχνος άπό εἰκόνα κρανίου, γιατί, καθώς θυμόμουν πολύ καλά, τὴν εἶχα κοιτάξει κι' άπό τίς δυό όψεις, γιὰ νὰ δρῶ τὸ καθαρότερο μέρος και νὰ ζωγραφίσω τὸν

κάραβο. Ἄν ὕπῆρχε τὸ τε άρατὸ σχέδιο κρανίου, θάταν άδύνατο νὰ μὴν τὸ παρατηρήσω. Ὡστε στὴν έξαφνική του εμφάνιση ήταν κάποιο μυστήριο, πού εκείνη τὴ στιγμή δεν μπορούσα νὰ τὸ εξηγήσω. Σηκώθηκα λοιπόν, φύλαξα τὴν παράξενη περιγραμμή στὸ πορτοφόλι μου, τὴν κλείδωσα στὸ συρτάρι μου, και περίμενα νὰ τὴν ξεετάσω καλύτερα σὲ ὥρα πού θὰ ἤμουν μόνος και ἡσυχος. Ἄφου έφυγες εἰς κι' άποκοιμήθη-

κε ὁ Δίας, ξανάρχισα νὰ σκέπτομαι αὐτὸ τὸ παράξενο και νὰ τὸ ξεετάζω, με έπιμονή και μεθοδικότητα, άπ' όλες τίς μεριές. Καί πρῶτα-πρῶτα χρειάσθηκε νὰ θυμηθῶ ακριβῶς πὼς έτυχε νὰ πέση στὰ χέρια μου τὸ κομμάτι εκείνο τῆς περιγραμμῆς. Τὸ θυμήθηκα: Τὸ μέρος όπου βρήκαμε τὸν κάραβο, ήταν κοντὰ στὴν άκτή, ὅχι τοῦ νησιοῦ, αλλά τῆς αντικρινῆς ἡπείρου, σὲ πολύ μικρὴ άπόσταση άπό τὴ θάλασσα, τὴν ὥρα τῆς παλίρροιας. Όταν τὸν έπιασα, με δάγ-

Έν' άπό τὰ όλόχρυσα κομφοτεχνήματα τοῦ θησαυροῦ.

κασε στὸ χέρι τόσο δυνατά, πού αναγκάστηκα νὰ τὸν άφήσω. Ὁ Δίας ήταν μαζί μου. Καί προφυλακτικῶς ὅπως εἶναι πάντα, φοδήθηκε νάγγιξη με γυνά χέρια τὸ έντομο πὸ εἶχε πετάξει εκεί κοντὰ του, και κοίταξε γύρω του νὰ βρῇ κανένα φύλλο δέντρου ἢ τίποτ' άλλο. Τὴ στιγμή εκείνη έτυχε νὰ ἴδουμε τὸ κουρέλι τῆς περιγραμμῆς, πού τὸ πήρα γιὰ χαρτί, μισοχωμένο στὴν άμμο τῆς παραλίας κοντὰ στὰ συντρίμια μιᾶς βάρκας, πού βρισκόταν εκεί άπό καιρό.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Έρ. Ρ. και Γρ. Ε.

Μ Α Λ Λ Ι Α . . .

Μαλλιά χαδιάρικα άγοριοῦ —μετάξι ὡρό, γλυστερό άτσάλι—, κι' ὕψικου, φρόνιμο κεφάλι κάτω άπ' τὴ φούχτα τοῦ χεριοῦ.

Λυγερό, άπάνω στὸν χλωμό, λιγνό, χαριτωμένο αὐχένα, πού αλυσίδα μαλαματένια ζώνει, και πέφτει άπ' τὸ λαμίο . . .

Κάποιος ζωγράφος έακουστός, πού πού θάχεν αγαπήσει τὰ νιάτα, αὐτὸς σὰς έχει άφήσει, θαμπές κλωστές, τὸ χρῶμ' αὐτό.

Πιὸ άτάραχα άπό μάτια: εἰσὰς άνάξιο πρᾶγμα δὲ μολεύει! Ὁ άκρος αἰθέρας σὰς σαλεύει σὲ άγιάζει πού άτρεμο φυσᾷ . . .

Ἡμερα, σάν τοῦ περβολιοῦ τὴ δροσερήν άνάσα, πού έχουν οἱ κλωρασιές, σὰ καταβρέχουν κατὰ τὸ γέροισι τοῦ ἡλιοῦ.

Μαλλιά αλαφριά, σάν τῆς νυχτὸς τὸ χῶτο, πού άκη στὰ κλωνάρια, ξεπνέει, στὰ χνουδία και στ' άχνάρια ποσες χαρές πού σὰς χρωστώ!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ έπό CHARLES RICHTER

—Συνέχεια άπό τὸ προηγούμενο—

Ὁ ξένος ζάρωσε τὰ φρύδια του, γιατί ἡ συνάντηση αὐτὴ τὸν άνησυχόσε. Ἀλλά έκρυψε τὴν άνησυχία του κι' άπάντησε φιλικὰ στὸν άκτοφύλακα, ὅτι ὁ καιρὸς ήταν θαυμάσιος κι' ὅτι ήταν ευχάριστο νὰ λιάζεται κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ ὥρατο άκρογιάλι.

Ὁ Δίκ κι' ἡ μικρὴ Λεδάντα κούνησαν κι' αὐτοὶ άπό κάτω φιλικὰ τὰ μαντήλια τους.

—Φαίνεται τίποτα στὸν ὀρίζοντα; ρώτησε ὁ Ἴρλανδὸς τὸν άκτοφύλακα.

Εἶχε περιέργεια νὰ μάθει, αν φάνηκε άπό μακριὰ τὸ πλοῖο πού περίμεναν.

—Τίποτα δὲ φαίνεται, άπάντησε ὁ άκτοφύλακας. Ἀλλά, βλέπεις, ἡ ὕψη-ρεσία μας εἶναι νὰ βάζουμε αὐτὸ τὸ ματογιάλι και νὰ κοιτάμε νύχτα μέρα. Κοιτάμε λοιπὸν και μεῖς κι' ἄς μὴ βλέπουμε τίποτ'!

Εἶπαν δυὸ-τρία λόγια άκόμα κι' ὕστερα ὁ άκτοφύλακας χαίρετῆσε και χάθηκε πίσω άπό τοὺς βράχους τῆς άκτῆς.

—Τὸ πιὸ φρόνιμο εἶναι νὰ πηγαίνουμε, εἶπε ὁ ξένος. Ἄν περάσει πάλι άπό δῶ και μᾶς ξαναῖδεῖ, μπορεί νὰ υποψιαστῇ κι' αὐτὸ δὲ μᾶς συμφέρει.

Ἀνέδθηκαν λοιπὸν ὅλοι τὸν άνήφορο τῆς άκρογιαλίας και γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο, όπου τοὺς περίμεν τὸ τσίι.

Γιὰ τὴ μικρὴ Λεδάντα, οἱ ὥρες ήταν χρόνια. Κάθε δέκα λεπτά ρωτοῦσε τὸν Σολομὸν πόση ὥρα πέρασε και πόση ὥρα έμενε άκόμη.

Δὲν εἶχε ἡσυχία νὰ σταθεῖ σὲ μιὰ θέση. Ὅσο συλλογιζόταν ὅτι σὲ λίγο

θάδλεπε πάλι τὴ μαμιά τῆς, πῆγαινε, έρχόταν, γελοῦσε, φλυαροῦσε και φιλοῦσε τὸν παππού-Σολομὸν. Δὲν ήταν πιά τὸ φρόνιμο και σωπηλὸ κοριτσάκι, πού ἤξερε ὡς τώρα ὁ Ἑβραῖος, αλλά ἡ ἴδια ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, πού τὴν τραγουδοῦσε μιὰ παιδικὴ ψυχούλα.

Ὅστόσο οἱ ὥρες ἐκύλησαν και με τὴ δύση τοῦ ἡλιοῦ ὁ καιρὸς άλλαξε. Μεγάλα μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανὸ κι' ὁ άνεμος τάσπρωχνε με ὀρμή. Ὁ ξένος έτρεβε τώρα τὰ χέρια του άπό τὴ χαρά του, γιατί ὅσο σκοτεινότερη ήταν ἡ νύχτα, τόσο πιὸ σίγουρο ἦα ήταν τὸ μπαρ-κάρισμα.

Τὸ ρολόγι τῆς διπλῆς ἐκκλησίας χτύπησε έφτά κι' ὄρχισε νὰ σημαίνει ὁ έσπερινός. Ὅλοι σταυροκοπήθηκαν και ψιθύρισαν μιὰ προσευχή στὸ Θεό, νὰ τοὺς βοηθήσει νὰ τελειώσουν οἱ περιπέτειές τους.

Ὑστερα κάθησαν νὰ δειπνήσουν.

Τώρα ἡ μικρὴ Λεδάντα εἶχε ἡσυχάσει. Ὅσο πλησίαζε ἡ ὥρα πού θάπαι-φτε στὴν άγκαλιά τῆς μαμᾶς τῆς, μιὰ βαθεῖα συγκίνηση κυρίευε τὴν ψυχὴ τῆς και τὴν άφινε άμίλητη. Κάπου κάπου γύριζε στὸ Δίκ και τοῦ ψιθύριζε:

—Δίκ, σὲ λίγο, θὰ ἴδῃ τὴ μαμιά μου. Ἄν ἤξερες τί χαρὰ έχω και πὼς χτυπάει ἡ καρδιά μου!

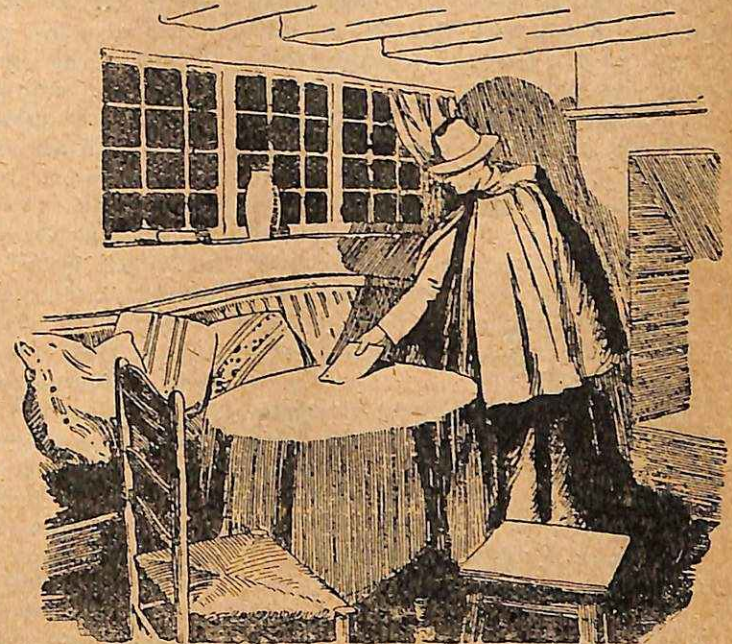
Ὁ καίμενος ὁ Δίκ τὴν κοίταζε χωρίς νὰ μιλά. Τὸ πιστεύε βέβαια αὐτὸ πού έκούγε.

Ἄν εἶχε κι' αὐτὸς μαμιά, εἶσι θὰ τὴν περίμενε κι' εἶσι θὰ λαχαροῦσε. Ἀλλά ἡ δική του εἶχε φύγει γιὰ πάντα και κανένα πλοῖο δὲ μπορούσε νὰ τὴ φέρει πίσω . . .

Χτύπησε ὀχτώ . . . χτύπησε έννιά.

Ἡ στιγμή έφτασε.

Ἐπρεπε νὰ φύγουν χωρίς ὁ ξενοδόχος νὰ υποπτευθεῖ τίποτα. Με τρόπο ὁ ξένος τὸν ρώτησε, αν θὰ ήταν ὥρατ'α, ξένος περίπατος τὴ νύχτα στ' άκρογιάλι. Ὁ ξενοδόχος τοὺς έβεβαίωσε, ὅτι τὸ θέαμα των βράχων όπου σπάζουν τὰ κύματα μες στὸ σκοτάδι, εἶναι γεμάτο με-

«Φρόντισε ν' άφήσῃ πάνω στὸ τραπέζι ένα φάκελλο . . .» (Σελ. 307, στ. γ'.)

γαλοπρέπεια. Ξεκίνησαν λοιπὸν ὅλοι τάχα γιὰ νὰ κάμουν τὸν ὥρατο αὐτὸ νυχτερινὸ περίπατο.

Ὁ ξένος όμως φρόντισε νάφίσει πάνω στὸ τραπέζι ένα φάκελλο, όπου έβαλε τὸ νοῦκι τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ νύχτα ήταν σκοτεινὴ κι' ὁ αέρας παγωμένος. Στὴν άκρογιαλιά δεν φαίνόταν ψυχή.

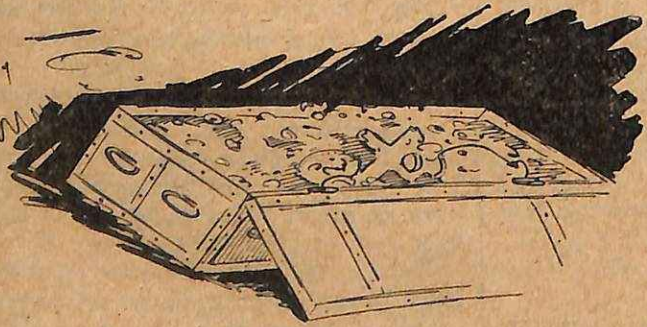
Ὁ Δίκ κι' ἡ μικρὴ Λεδάντα κρατιόνταν άπ' τὸ χέρι και βάδιζαν χωρίς νὰ μιλοῦν. Ὅστόσο ὁ Δίκ κρατοῦσε ένα μεγάλο πανέρι, όπου νιαούριζε μιὰ γάτα. Ἦταν ἡ γάτα τῆς τύχης, πού θὰ τὸν έκανε μιὰ μέρα δήμαρχο!

Ὁ ξένος δόγηγε τοὺς φίλους μας στὸ μέρος, πού είχαν ἴδει τὸ πρῶτ. Κατέδθηκαν ὅλοι προσεχτικὰ τὸν άπότομο κατήφορο και μαζεύτηκαν μέσα στὴ μεγάλη σχισμὴ τοῦ βράχου.

Ὡς τώρα πῆγαιναν καλά και δὲ βρέθηκε κανένα έμπόδιο.

Ὁ ξένος σφύριξε ένα σιγανὸ συνθηματικὸ σφύριγμα και περίμενε. Καμμιὰ άπάντηση. Προχώρησε ὡς τὴ θάλασσα και γύρισε άμέσως κοντὰ στοὺς άλλους. Ἦταν χωρίς άκόμη. Ἡ βάρκα δεν εἶχε έρθει.

Σίωθηκαν σὲ μιὰ κουφάλα τοῦ βράχου και περίμεναν. Κανείς δεν έδγαζε

Τὸ κιβώτιο με τὸ θησαυρό.

σαυροῦ, — λογαριάσαμε εκείνη τὴν ἡμέρα, — θάταν έπτάμισι εκατομμύρια χρυσά φράγκα. Όταν όμως πουλήθηκαν τὰ πράγματα, ὁ λογαριασμός μας βρέθηκε πολύ κατώτερος, άπό τὴν πραγματική τους αξία.

Ε.

Πὼς ὁ Λέγκραν οδηγήθηκε νὰ βρῇ τὸ θησαυρό.

Ὑστερ' άπό τὴν άπογραφή, τὰ νεῦρα μας ἡσυχασαν κάπως. Κι' ὁ Λέγκραν,

«Φαίνεται τίποτα στὸν ὀρίζοντα;» (Σελ. 307, στ. α'.)

μιλιά. Αλλά καθώς ο γέρος 'Ιουδαίος ή-
ταν βυθισμένος στις σκέψεις του και κου-
νούσε πού και πού το κεφάλι του, ήταν
εύκολο να καταλάβει κανείς, ότι όλες
αυτές οι περιπέτειες τον άνησυχούσαν.

Ο ξένος τον κοίταζε προσεχτικά κι
όστερα του είπε σιγά-σιγά:

— Κύριε Χάγκερσμιθ, αν τυχόν μετα-
νοιώσατε γιατί έρχεστε μαζί μας, είμαι
πρόθυμος να σας πάω πάλι στο ξενοδο-
χείο και να σας εξασφαλίσω από κάθε
κίνδυνο. Το χρέος σας το εκάματε μ',
το παραπάνω κι' άλλη αξίωση δεν έχου-
με από σας. Εγώ θα φροντίσω για τα
παιδιά.

Ο Σολομών δεν τον άφισε να τελειώ-
σει.

— Το παιδί αυτό, είπε, με σέρνει μα-
ζύ του κι' άλλον οδηγό δεν έχω από το
Θεό, πού δε θα μάς αφήσει ως το τέλος.

Ο ξένος τούσφιξε το χέρι και δε μί-
λησαν πιά λέξη.

Πέρασαν έτσι δυο δρόμους ώρες.

Γώρα ή μικρή Λεβάντα, μ' όλη την
αγωνία της, έγειρε κι' αποκριμήθηκε στον
ώρο του Δίκ, πού πάλευε κι' αυτός με
τή νύστα.

Ο ξένος, πού πρόσεχε πάντα άγρυ-
πνος προς τη θάλασσα, έσκυψε στο στό-
μιο της σπηλιάς και ψιθύρισε:

— Ακούστε!

Ο Σολομών πρόσεξε και του φάνη-
κε πως άκουσε το χαρακτηριστικόν ήχο
του πανιού πού το χτυπάει ο άνεμος.

— Αυτοί είναι! είπε ο ξένος. Ξυπνή-
στε τα παιδιά. Η καλύτερα αφήστε τα
κοιμισμένα, έτσι είναι πιδ εύκολα.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΥ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Κάθε μορφωμένος άνθρωπος έχει έμ-
φυτη μια κλίση, μια προτίμηση σε κά-
ποιο ειδικό κλάδο επιστήμης ή τέχνης,
ή σε κάποια ώρισμένη κατεύθυνση της
σημερινής κοινωνικής ζωής. Δυστυχώς ο-
λοι αυτοί βρίσκουν στα γραμματόσημα
την εμφάνιση, εκδηλωμένη με τον καλ-
λιτεχνικώτερο δυνατό τρόπο ενός μέ-
ρους των προτιμήσεων των. Έτσι ο ζω-
γράφος ή ο έρασιτέχνης πού ενδιαφέρε-
ται για ζωγραφική, θα βρή στα γραμ-
ματόσημα μια δόκιμη πινακοθήκη
έργων διασήμων ζωγράφων, σε άρι-
στοτεχνική, πολλές φορές, απόδοση,
Ειδικότερα, θα βρουν σωρό από ενδια-
φέροντα γραμματόσημα οι τοπιογράφοι
και οι προσωπογράφοι. Οι μηχανικοί
θα βρουν αναπαραστάσεις των σπουδαιο-
τέρων έργων της παλαιάς και της σύγ-
χρονης μηχανικής, αιδηροδρόμους, αε-

ροπλάνα, μεγάλες γέφυρες, αυτοκίνητα,
υδροφράκτες κλπ. Οι αρχιτέκτονες θα
συναντήσουν τα μεγαλύτερα αρχιτεκτο-
νικά μνημεία όλων των εποχών. Οι άρ-
χαιολόγοι θα βρουν μια δόκιμη σειρά
αναπαραστάσεων διαφόρων μνημείων
των αρχαίων πολιτισμών, του Έλληνι-
κού, του Ρωμαϊκού, του Αιγυπτιακού,
ακόμη και του πολιτισμού των αρχαίων
Αμερικανικών φυλών. Ο ιερωμένος
μια σειρά από εικόνες θρησκευτικού πε-
ριεχομένου επίσης ο στρατιωτικός, ο
πολιτικός, ο ιστορικός, ο γεωγράφος
κλπ. Αλλά και γενικότερα, το γεγονός
ότι τα πολύχρωμα αυτά χαρτάκια προ-
έρχονται από τα πιδ μακρινά μέρη του
κόσμου, και μάς γνωρίζουν την ύπαρξη
φυλών και τόπων πού ούτε καν τους έ-
φантаζόμαστε, είτε γιατί δεν τους διδα-
χθήκαμε, είτε γιατί έλησμονήσαμε όσα
μάθαμε στο σχολείο, το γεγονός, ότι
κάθε σχεδόν εμφάνιση γραμματοσήμων
συνοδεύει και μια πολιτευτική μεταβολή
ή κάποιο σπουδαίο γεγονός στην ιστο-
ρία του εκδίδοντος κράτους, είναι άρ-
κετά για να δικαιολογήσουν το ενδια-
φέρον και την αγάπη πού δείχνουν για
τα γραμματόσημα, κατά προτίμηση, οι
διανοούμενες τάξεις.

Όπως είναι φυσικό, οι συλλέκτες έ-
ταν επλήθυναν, έσκέφθηκαν να ένωθούν
σε συλλόγους για να εξυπηρετήσουν κα-
λύτερα τον κοινό τους σκοπό. Έτσι έ-
δρύθηκαν σε όλα τα κράτη ανάρθρωτα
φιλοτελικά σωματεία και οργανώσεις,
οι όποιες πάλι ενώθηκαν σε όμοσπον-
δίες σε κάθε κράτος, και οι όμοσπον-
δίες όλων των κρατών αποτέλεσαν την
Διεθνή Φιλοτελική Όμοσπονδία πού έ-
δραύει στις Βρυξέλλες, την πρωτεύουσα
του Βελγίου. Η Διεθνής Φιλοτελική
Όμοσπονδία, πού αποτελεί ένα είδος
Κοινωνίας των Έθνών για τους φιλοτε-
λιστές, συνέρχεται, σχεδόν κάθε χρόνο,
σε συνέδρια όπου αντιπροσωπεύονται οι
φιλοτελιστές όλων των Κρατών, εξετά-
ζει διάφορα ζητήματα πού ενδιαφέρουν
γενικά τον φιλοτελισμό, λύει τις διαφο-
ρές πού μπορεί τυχόν να προκύψουν
μεταξύ των μελών της Όμοσπονδίας,
και γενικά δίνει την κατεύθυνση στην
καθόλου πορεία του διεθνούς φιλοτελι-
σμού. Στη Διεθνή Φιλοτελική Όμο-
σπονδία, συμμετέχει και ή Ελλάδα με
την Έλληνική Φιλοτελική Έταιρία, ή
οποία έχει αναγνωριστεί επισήμως για
νάντιπροσωπευή διεθνώς τον Έλληνικό
Φιλοτελισμό.

Παράλληλα με την ανάπτυξη της
γραμματοσημοφιλίας, αναπτύχθηκε, ο-
πως ήταν επόμενο, και το εμπόριο των
γραμματοσήμων για τους συλλέκτες.
Υπάρχουν σήμερα στην Ευρώπη και
στην Αμερική τεράστια έμπορικά σπί-

τια, με κεφάλαια εκατομμυρίων και με
άνταποκριτές σε όλα τα μέρη του κό-
σμου, πού ασχολούνται αποκλειστικά
στο εμπόριο των γραμματοσήμων. Τε-
λευταία, προπαντός μετά τον Μεγάλο
Πόλεμο, αναπτύχθηκε το σύστημα να
εκποιοούνται οι μεγάλες συλλογές σε διε-
θνείς πλειστηριασμούς, και οι τιμές πού
πληρώνονται μερικά περιζήτητα γραμ-
ματόσημα στις πλειοδοσίες αυτές, είναι
πραγματικά καταπληκτικές. Το σπανιό-
τερο γραμματόσημο του κόσμου (1 σέντ
της Άγγλικής αποικίας της Γουάνας
εκδ. 1856) πού άνηκε στη συλλογή του
Φεράρι, του μεγαλύτερου συλλέκτη του
κόσμου, πούληθηκε στα 1922 για 7343
άγγλικές λίρες, δηλ. 2.753.625 σημε-
ρινές δραχμές, και δόκιμη ή συλλο-
γή άφησε 200.000.000 περίπου σημε-
ρινές δραχμές! Μια συλλογή ειδικευ-
μένη ελληνικών γραμματοσήμων του κ.
Γαρά, μόνο του πρώτου τύπου (μεγάλο
κεφάλι του Έρμου) πούληθηκε τον
Νοέμβριο του 1928 στη Ζυρίχη της
Έλβετίας 2.000.000 δραχμές περίπου.
Τον Απρίλιο του 1929 πούληθηκε έ-
πίσης στην Έλβετία μια σειρά ελληνι-
κών γραμματοσήμων του πρώτου τύ-
που (παρισινή έκδοση του μεγάλου κε-
φαλιού του Έρμου) από επτά αξίες, 1,
2, 5, 10, 20, 40 και 80 λεπτών, σε λο-
ρίδες από 4 γραμματόσημα ή καθένα,
για 280.000 δραχμές περίπου δόκιμη-
ρη, δηλ. γύρω στις 10.000 δραχμές το
κάθε γραμματόσημο!

Τα γραμματόσημα έγιναν σήμερα
πραγματικές κινητές αξίες, πού την τι-
μή των την κανονίζει ο νόμος της προ-
σφοράς και της ζήτησης. Και γι' αυ-
τό, τελειώνοντας, θα είχα να δώσω μια
μικρή συμβουλή στους αναγνώστες μου:
Μην πετάτε ποτέ ό,τι γραμματόσημα έ-
χετε στα χέρια σας. Ανασκαλεύετε τις
παλιές αλληλογραφίες των παπουδών
σας, και όσα γραμματόσημα βρίσκετε,
φυλάγετέ τα μαζί με τους φακέλους ή
τα γράμματα πού είναι κολλημένα έ-
πάνω των. Έχουν τότε μεγαλύτερη ά-
ξια, γιατί οι σφραγίδες (και υπάρχουν
και σπάνιες σφραγίδες), έχουν μεγάλη
σημασία για τους ειδικευμένους συλλέ-
κτες. Μπορείτε καμιά φορά να βρήτε
πραγματικούς θησαυρούς. Μην έμπιστεύ-
εσθε όμως στον καθένα για να σας εκ-
τιμήση την αξία των γραμματοσήμων
πού κατέχετε. Να ρωτάτε μόνο σοβα-
ρούς φιλοτελιστές ή επίσημες οργανώ-
σεις, όπως είναι ή Ε. Φ. Ε., γιατί έτσι
μόνο θα μπορέσετε να αποφύγετε τους έ-
πιτηδείους και να μάθετε την πραγμα-
τική αξία των γραμματοσήμων σας,

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο «ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ»

Αγαπητοί μου,

ΕΛΕΙΩΝΟΝΤΑΣ το «Ός πού
να βρή τη μητέρα της»,—το
πραγματικώς χαριτωμένο αυτό
μυθιστορημάκι, — ή Διά-
πλασις θα σας δώσει ένα μεγάλο άρι-
στούργημα: τον «Πιτσιρίκο» (Le Pi-
tit chose) του Ντωντέ. Είναι ή ιστο-
ρία ενός παιδιού, πού επειδή ήταν πολύ
αδύνατο και μικροκαμωμένο, το φώνα-
ζαν πιτσιρίκο, και το παρατσούκλι του
μεινε κι' αφού το παιδί μεγάλωσε. Άλ-
λά τί ώραία και τί διδακτική ιστορία!
Από την έπαρχία όπου γεννήθηκε κι'
όπου έζησε τα πρώτα του χρόνια, ο
Πιτσιρίκος, μετά την οικονομική κατα-
στροφή του πατέρα του, φεύγει με τον
άδελφό του στο Παρίσι γυρεύοντας τύχη.
Ο συγγραφέας μάς εξιστορεί τις περι-
πέτειές του στη μεγάλη πόλη, τις άγχι-
νίες του, τις ελπίδες του, τις απογοητεύ-
σεις του, τα σκληρά μαθήματα πού παίρ-
νει απ' τη ζωή, και την βαθμιαία διά-
φευση των τρελών νεανικών του ονεί-
ρων, ως πού, με αρκετά ψαλλιδισμένα
τα φτερά, το ξεπεταρόνι της έπαρχίας
μπάνει επιτέλους σε μια πρωτευουσιά-
νικη φωλιά, κι' αποφασίζει να ζήσει εκεί-
μέσα πεζά, ήσυχα και, όσο μπορεί ευ-
τυχισμένα...

Η ιστορία του Πιτσιρίκου, λένε, είναι
ή ίδια ή ιστορία του Ντωντέ. Μόνο το
τέλος διαφέρει. Γιατί έτσι κι' ο συγγρα-
φέας ξεκίνησε μια φορά, φτωχός και μι-
κρός, από την πατρίδα του, (γεννήθηκε
στη Νίμη το 1840) και πήγε στο Παρίσι
για να βρή τύχη. Σάν τον Πιτσιρίκο,
αγωνίστηκε καί-πέρα κι' είδε μαύρες ή-
μέρες φτώχειας και δυστυχίας. Γρήγορα
 όμως ένιχησε. Ο Ντωντέ, βλέπετε, είχε
πολύ ανώτερο ταλέντο από το μικρό του
ήρωα... Αρχισε να γράφει διηγήμα-
τα και μυθιστορήματα, αφού εξασφάλισε
προσωρινά τη ζωή του σε γραμματικές
κάποιου μεγαλουσιάνου. Τα βιβλία του
έβγαλαν το ένα κατόπι το άλλο. Από
χρόνο σε χρόνο, μεγάλωνε κι' ο πλοῦ-
τος του κι' ή δόξα του. Και στα σαράν-
τα του χρόνια ο Αλφόνσος Ντωντέ ήταν
ένας από τους διασημότερους συγγρα-
φείς της Γαλλίας,—και του κόσμου,—
κατοικούσε σε μέγαρο, είχε μια καλή
και σοφή γυναίκα, συγγραφέα κι' αυτή
πού πολύ τον βοηθούσε στην εργασία
του, και δυο χαριτωμένα κι' έξυπνάτα
παιδιά, έν' αγόρι—τον σημερινό μεγάλο
και πολὺν Λέοντα Ντωντέ,—και μια κό-
ρη πού εξαιρετικά την αγαπούσε...

Εκείνο τὸν καιρὸ μάλιστα συνέβηκε
στο Παρίσι ένα περιστατικό, πού το έ-
γραψαν όλες οι εφημερίδες και πού μαρ-
τυρεί πόσο ξακουστό ήταν τὸνομα Ντωντέ.

Θα ήταν κατὰ τὸ 1885. Ένα βράδυ, ή
Αστυνομία αναγκάστηκε να συλλάβη
τρεις νέους—παιδιά μάλλον,—πού ανα-
στάτωναν τους παριζιάνικους δρόμους με
τις τρέλες τους και με τις φωνές τους.
Οι μικροί ταραξίες οδηγήθηκαν μπροστά
στον Αστυνόμο του τμήματος, πού τους
ρώτησε τὰ ονόματά τους.

— Γεώργιος Ούγγω! αποκρίθηκε ο
πρώτος.

— Γιάννης Μπερτελό! αποκρίθηκε ο
δεύτερος.

— Λέων Ντωντέ! αποκρίθηκε ο τρίτος.
Με άλλους λόγους δηλαδή, ο πρώτος
δεν ήταν παρὰ ο έγγονος του Βίκτορα
Ούγγω (μικρά πράγματα, ε:) ο δεύτε-
ρος, γιός του Μαρκελλίνου Μπερτελό,
ένος από τους μεγαλύτερους χημικούς
του κόσμου, κι' ο τρίτος...

Ο κακόμοιρος ο Αστυνόμος, κατά-
πληκτος, σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά.

— Καλέ, τί μου λέτε! φώναξε. Σεις
έχετε τρία από τὰ ένδοξότερα ονόματα
της Γαλλίας! Και φέρνεστε έτσι, ώστε
να αναγκάζετε τους αστυφύλακες να σας
πιάνουν και να σας κουβαλούν εδώ σαν
αλήτες! Να μὴν τὸ ξανακάνετε!

Η ιστορία δεν αναφέρει αν τὸ ξανά-
καναν ή όχι τὰ τρία τρελόπαιδα. Βλέ-
πουμε όμως, απ' αυτό το περιστατικό,
πως ένας άπλός Αστυνόμος—πού ήταν
ώστόσο ή κοινή γνώμη,—θεωρούσε τότε
τόσο μυθιστοριογράφο Αλφόνσο Ντωντέ
τόσο ένδοξο Γάλλο, όσο και τὸν χημικό
Μπερτελό, όσο και τὸν Βίκτορα Ούγ-
γὼ τὸν ίδιο, Και ήταν πραγματικώς. Σε
λίγο μάλιστα συμπεθέρισε με τὸν υπά-
το των ποιητῶν, γιατί ο γιός του Λέων
πήρε την Ίωάννα Ούγγω, την αδελφή
του φίλου του Γεώργου. Πού τέτοια τύ-
χη ή φτώχος ο... Πιτσιρίκος!

Τὴ δόξα του Ντωντέ, εκείνο τὸν και-
ρὸ, τὴ συμμερίζονταν άλλοι πέντε πε-
ζογράφοι: ο Αϊμίλιος Ζολά, ο Γκυ ντέ-
Μωπασσάν, οι άδελφοί Γκονκούρ, ο Γου-
σταβός Φλωμπέρ, κι' ακόμα ο ρώσος
Ίδαν Τουργκένιεφ, πού έμεινε στο Πα-
ρίσι κι' όλα του τὰ έργα μεταφραζόν-
ταν γαλλικά. Ήταν στενοί φίλοι μετα-
ξύ τους και μια φορά τὴν έβδομίδα μα-
ζευόνταν στο έξοχικό σπίτι του Ζολά,
στο Μεντάν, και συζητούσαν για τὴν τέ-
χνη τους. Πόσα έργα, και πόσες θεω-
ρίες, βγήκαν από τις περίφημες αυτές
«έσπερίδες του Μεντάν»! Αλλ' ή π' ο-
λους τὸς φίλους του και συναγωνιστές,
πὸ γρήγορα είχε αναδειχθεί ο Ντω-
ντέ. Εκείνων τὰ πρώτα βιβλία είχαν
περάσει σχεδόν άπαρατήρητα, όταν κά-
ποιο βιβλίο του Ντωντέ, ξαφνικά, έλα-
βε μια μεγάλη επιτυχία. Και καθώς διη-
γείται κάπου ο ίδιος, τὸς υπερέπταν,
όταν τὸν ρωτούσαν «πως πάει τὸ βι-
βλίο σου;» κι' ήταν κάθε φορά υπο-
χρεωμένος να τὸς λέη πως ή κυκλο-
φορία του πέρασε τὴ δεύτερη χιλιάδα,

τὴν τρίτη, τὴν τετάρτη και καθεξής,
τὴ στιγμή πού τὰ βιβλία «τόσο μεγά-
λων συγγραφέων» δεν είχαν περάσει
ακόμα ούτε τὴν πρώτη...

Σε λίγο όμως ο Ζολά τὸς ξεπέρασε
όλους. Ένα του μυθιστόρημα, τὸ «Ασ-
σομούαρ», πούλησε έφτα'όσιες χιλιά-
δες αντίτυπα, αν αγαπάτε, και κατόπι
ή «Νανά» του έφτασε τὸ εκατομμύριο!
Ε, τέτοιες «κυκλοφορίες» δεν είδε πο-
τέ ο Αλφόνσος Ντωντέ! Αλλά κι' αυ-
τουνού τὰ βιβλία, σχετικώς, είχαν μια
τεράστια διάδοση στη Γαλλία και στον
κόσμον όλο. Τὰ κυριότερά του είναι:
«Γράμματα από τὸ μύλο μου» (μικρά
διηγήματα πού πολλά έχουν δημοσιευ-
θεί και στη Διάπλασι) «Τζάκ», τὸ γνω-
στό κι' αγαπητὸ σας μυθιστόρημα «Νου-
μάς Ρουμestάν», «Σαπφώ», «Τρίαντα
χρόνια στο Παρίσι» (απομνημονεύματα),
«Οι έξόριστοι βασιλείς», «Ο Αθάνα-
τος» (πού σατυρίζει τὸς Ακαδημαϊ-
κούς) και ο πολυκροτος «Ταρταρίνος»,
σε τρία μέρη αυτός: «Ταρταρίνος ο Τα-
ρασκωνέζος», «Ο Ταρταρίνος στις Άλ-
πεις» και «Πόρ-Ταρασκόν». Δοξαμέ-
νος κι' ευτυχισμένος, ο Πιτσιρίκος, πού
έγινε όχι έμπορος και βιομήχανος όπως
στο μυθιστόρημα, αλλά μεγάλος μυθιστο-
ριογράφος, πέθανε τὸ 1897.

Ο Αλφόνσος Ντωντέ στάθηκε ένας
από τὸς πιδ αγαπημένους μου συγγρα-
φείς και, μπορὸ να πῶ, ο κυριότερος
δάσκαλός μου στην τέχνη. Σάν ήμουν
νέος, τὸν έλάτρευα και τὸρ' ακόμα τὸν
θυμῶμαι με μια συμπάθεια ξεχωριστή.
«Οι Έξόριστοι βασιλείς» του ήταν τὸ
πρῶτο βιβλίο πού μου άνοιξε καινούρ-
γους όρίζοντες και μούδειξε πὸδ δρόμο
έμπροσθ' ούκ ούκ... Και πάλι, έν'
από τὰ βιβλία πού με συγκίνησαν βαθύ-
τερα στη ζωή μου, ήταν αυτός ο «Πι-
τσιρίκος» πού θ' διαβάσετε τώρα και
σεις. Είναι κάτι ζωντανό, πάρα πολὺ α-
ληθινό, κι' έχει μια υπερευαισθησία,
μια τρυφερότητα, μια χάρη, ένα χιού-
μορ, πού σπάνια τὰ βρίσκει κανείς, όλα
μαζί, σ' ένα βιβλίο. Γι' αυτό θεωρεῖται
και μοναδικό στη Γαλλική λογοτεχνία,
δεν παύει να τυπώνεται και να ξανατυ-
πώνεται πηγύητα τώρα χρόνια, και με
μια μικρή διασκευή «για τὴ νεολαία»,
δεν λείπει από καμιά σχολική βιβλιοθή-
κη. Βιβλίο τελοσπάντων αθάνατο...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΩΝΤΕ

Οι άνθρωποι γενικώς διαίρουνται σε
Μεσημβρινούς και Βορεινούς. Κάθε τό-
πος, όπου γής κι' αν βρίσκεται, κάθε σπί-
τι ακόμα, έχει τὸς Μεσημβρινούς του,
(πού είναι οι θεοβάμιοι, οι φαντασιοκό-
ποι), και τὸς Βορεινούς του, πού είναι
οι ψυχραίοι κι' οι θετικοί.

Οι ποιηταί είναι μεγάλοι άνθρωποι πού
διατήρησαν τὰ παιδικὰ τὸν μάτια.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ἀπόψε ὁ ἀσπλάχνος βοριάς
Μὲ μάνητα βουίζει,
Καὶ σὰν ἀνεμοστρόβιλος
Καὶ δράκοντας σφυρίζει.

Τὸ κύμα ἀπόψε θέριψε
Κι' ὁρμὰ σὰ λυσασμένο
Κι' ἀντιβῶζ τρομαχτικά
Μ' ἀφροὺς στεφανωμένο.

Ἀπόψε ὁ κόπος ὁ βοριάς
Τὸ θάνατο σκορπίζει
Καὶ τὴ φτωχὴ καρδούλα μου
Μὲ τρόπο τῇ γερμίζει.

Ἀπόψε ἡ θάλασσα βογγᾷ
Μὲ ταραχὴ μεγάλη
Καὶ σπάζουνε τὰ κύματα
Στὸ μαῖο περιγιάλι.

Ἀπόψε ἡ βάρκα τοῦ ψαρά
Μὲ τὰ στούγια καλεῖται
Καὶ στὴ φουρτούνα πολεμᾷ
Καὶ νὰ σωθεῖ γυρνεύει.

Ἀπόψε καὶ στὰ στήθη μου
Φωλιάζει ἡ δυστυχία
Σὰν πλοῖο, πὺν ἀγωνίζεται
Στὴ μαύρῃ τρικυμία.

Aba (Βελγικὸ Κόγγο)

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

Η ΓΡΙΟΥΛΑ

Κάθε πρωὶ, στὴ γωνιά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, ἐβλεπα νὰ κάθεται μιά γοιὰ τυφλή, μ' ἀπλωμένο τὸ χερί ζητώντας ἐλεημοσύνη. Τὰ ρούχα τῆς ἄλλοτε μαύρα καὶ τώρα πρασινωπά ἀπὸ τὸν καιρὸ, ἦταν σὲ πολλὰ μέρη σχισμένα κι' ἀφίαναν νὰ φαίνωνται τὰ ἐσώροχά της, καὶ αὐτὰ κι' αὐτὰ μὲ καθαρότατα. Στὰ γυμνά της ποδια φοροῦσε ἓνα ἱσχυρά παπούτσια ἀνδρική, πολὺ μεγάλα, πὺν οἱ προσκυνεῖς τρύπες τους ἀφίαναν νὰ φαίνονται τὰ δάχτυλά της.

Καθόταν πάντοτε στὸ ἴδιο μέρος, ἀμίλητη, μὲ τὰ μάτια σκυμμένα στὸ χῶμα, λὲς καὶ ζητοῦσε μέσ' στὸ σκοτάδι τοὺς καμμιὰ λάμψη παλιά; εὐτυχίας.

Μιά μέρα ἔβρεχε δυνατό κι' ἔκανε τρομερὸ κρύο. Ὁ δρόμος ἦταν σχεδὸν ἔρημος, ἀν καὶ μόλις ἦταν ὁκτώ ἡ ὥρα τὸ πρωί, γιὰ τοὺς οἱ διαβάτες ἔτρεξαν νὰ στεγαστοῦν ὅπου βρῆκαν. Τὰ νερά ἔτρεχαν σὲ πλατιά ἀυλάκια κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ περπατήσης χωρίς νὰ κάνης μούσκεμα τὰ παπούτσια σου.

Μόνον ἡ τυφλὴ βοισκόταν στὴ θέσθ της. Εἶχε μαζέψει τὸ χερί της, τυλίχτηκε ὅσο μπορούσε στὰ κουρελιασμένα καὶ μουσκεμένα ρούχα της, πὺν φαίνεται δὲν τὴ ζέσταναν καθόλου, γιὰ ἔτρεχε σὺγκορη. Τὰ νερά ἔτρεχαν τριγύρω της.

Κανεὶς δὲν ἤλθε νὰ πάρῃ τὴ διατυχὴ γριούλα, γιὰ νὰ μὴ βρέχεται. Γιὰ μιά στιγμή μοῦρθε στὸ νοῦ νὰ τὴν ὀδηγήσω κάπου

νὰ στεγαστῇ· μὰ ἄφησα αὐτὴ τὴν ιδέα, γιὰ τοὺς φάνηκε ἀδύνατο νὰ δεχθῶν σὲ μιά τράπεζα ἢ σ' ἓνα γραφεῖο μιά γοιὰ ζητιάνα. Ἐπειτα ἤμουν καὶ βιαστικὴ κι' ἡ βροχὴ μ' ἔκανε νὰ φύγω πὺν γρήγορα ἀκόμη.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἡ γοιὰ δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ νοῦ μου. Τὴ λυπόμουν κατὰκαρδα. Ποιὸς ἔξερε, κι' αὐτὴ ἴσως μιά φορὰ νὰ ἦταν εὐτυχισμένη, νὰ εἶχε τὸ σπιτάκι της, τὰ παιδιά της καὶ νὰ ἔλιζε ὅτι στὰ γεράματα της θὰ χόρευε στὰ τρεμάμενα γόνατά της ὀλόξανθα ἀγγελουδία. Μὰ τώρα...

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν τὴν εἶδα στὴ θέσθ της, οὔτε τὴν ἐπομένη, οὔτε τις ἄλλες.

Ποιὸς ἔξερε τί ἀλέγινε ἡ ἄμοιρη γριούλα. Νάρρωσθησε καὶ νὰ πέθανε ὅπως ἀπὸ κείνη τὴ βροχὴ; Καὶ ἡμέρα, βλέποντας τὴ θέσθ της ἄδεια, ἔφριξα γιὰ τοὺς πόνο πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ, ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνη γιὰ ὅτι, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ βρῶ ἓνα τρόπο νὰ μὴ τὴν ἀφήσω νὰ βρέχεται.

ἴσως ὅμως κι' ὁ θάνατος νὰ ἦταν γιὰ κείνην μιά λύτρωση ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ, πὺν τὴς φύλαγε τόσο φρικτὰ ὑστερινά...

Δούλη Δωδεκάνησος

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τὸ φεγγάρι εἶχε κρυφτεῖ πίσω ἀπ' τὰ σκοῦρα, σύννεφα καὶ τ' ἄστρα εἶχαν ξαφανισθῇ στὸ πυκνὸ τῆς νύκτας ἐκείνης σκοτάδι. Ὁ ἀέρας σφυρίζε δαιμονισμένος, περτώνοντας μέσ' ὑπ' τὰ ξερά κλαδιά τῶν δέντρων.

Τὸ χιόνι τοῦφες-τοῦφες ἐπεφτε σὰ νὰ τὸ σκορπίσει κάποιον ἀόρατο καὶ γιγάντιο χερί, θέλοντας ν' ἀσπίρῃ τὴν κοιμισμένη φύσιν.

Κρύωνα, τὰ πόδια μου εἶχαν ξυλιάσει, ἐδῶ καὶ δυὸ ὥρες ἤμουν σκοπὸς στὸ στρατόπεδό μας ποῦταν στὸ ἐξοχικὸ κείμενο χωριὸ τοῦ Βοσπόρου, τὸ μαγευτικὸ Κανδηλλί.

Μὲ ἀγωνία κοίταζα κάθε λίγο στὸ ρολόγι μου, πὺν οἱ φασφιοκοὶ δείχτες του μοῦ φαίνονταν πὺς εἶχαν σταματήσει.

Σκεπτόμουν τὴ ζεστασιά πὺν σὲ λίγο θ' ἀπολάμβανα σὰν θὰ μὲ ἀντικαθιστοῦσαν, — ὅταν ἀκούω κάποιον ὁδὸρυβό κάπως ἀσυνήθιστο.

Τεντώνω τ' αὐτιά μου καὶ μέσ' στὸ δαιμονισμένον καὶ ξαφνικὸν ἐκείνο ὁδὸρυβό ξεχωρίζω κάτι σὰν βήματα... Νομίζω πὺς πλησιάζουν... ἀκούω σὰν ἓνα ἐλαφρὸ γρατσούνισμα στὸ συρματοπλεγμά μας...

Προσέχω... Ναι! εἶναι βήματα, ἀρχίζω νὰ τρέμω...

Τίς εἰ; φωνάζω βραχνά.

Τσιμουδιά... ἡσυχία... μὰ σὲ λίγο πάλι σὰν βήματα... — Στὰ πόδια! —

Πρόσκοποι ἀκουροξυνημένοι καὶ μὲ τὰ νυστέρια φαναράκια

στὰ χέρια τους, σκορπίζονται παντοῦ...

Καὶ σὲ λίγο ἀπὸ κάπου ξεσπᾶνε γέλια, γέλια ἀκράτητα.

Φέρονουν αἰχμηλῶτο τὸν ἐχθρό· εἶναι... ὁ κύβος Μέντιος τοῦ γειτονικοῦ χτήματος, πὺν ποιὸς ἔξερε πὺς βρέθηκε καὶ!

Σενητεμένο Πολιτάκι

ΜΙΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

Τί παράξενη, τί πεισματάρη πὺν εἶναι ἡ καρδιά μου! Ὅταν μιλοῦν γιὰ τίποτε πὺν ἀγαπᾷ, γιὰ τὴ Διάλαση π. χ., παῖνι πρῶτα νὰ χτυπᾷ, σὰ νὰ θέλει νάκουσῃ καλὰ τί λένε γιὰ τὸ ἀγαπημένο της. Καὶ ἂν λένε καλὸ, ἀφοῦ περιμένει ν' ἀκούσῃ ὅλη τὴν κουβέντα, ὕστερα ἀρχίζει καὶ νὰ χτυπᾷ ρυθμικά, κανονικά, σὰ νὰ εἶναι ἰκανοποιημένη ἀπ' αὐτοὺς πὺν μιλοῦν.

Ἄλλ' ὅταν λένε κακὸ; Ὅταν λένε κακὸ, Θεέ μου, τί τραβῶ ἀπ' αὐτὴν! Πρῶτα ἀρχίζει καὶ κτυπᾷ γρήγορα-γρήγορα, σὰν ἐκίνα τὰ πεισματάρικα παιδιά πὺν χτυποῦν τὰ πόδια τους γιὰ τί δὲν τοὺς κάνουν τὸ καπρίτσιο τους. Καὶ τότε πρέπει ὠρισμένως νὰ νάλαβω τὴν ὑπεράσπισήν γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ἀλλοιῶλως εἶναι ἄδεια νὰ σπάσῃ ἀπ' τὸ κακὸ της. Καὶ μὲ βοηθεῖ μὲ τὴ σὴ θέρη, πὺν σχεδὸν πάντοτε κατορθώνω νὰ πείσω τοὺς ἄλλους πὺς ἔχουν ἄδικο.

Καὶ ἄμα πεισθῶν, τότε ἡ κυρία καρδιά μου ξαναρχίζει νὰ κτυπᾷ ρυθμικά, κανονικά, σὰ νὰ εἶναι περφηφανὴ γιὰ τὴ νίκη της, καὶ σὰ νὰ θέλῃ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ καὶ μένα πὺν τὴ βοηθήσῃ.

Ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ ἀπὸ τέτοια καρδιά!

Σαρδανάπαλος

Α Ν Ε Μ Ω Ν Ε Σ

Μπήκαμε σὲ αυτοκίνητα καὶ χαροῦμενοι ἐξενιχσαμε γιὰ τὴ λίμνη Μαριούτι, ὅπου πηγαίναμε νὰ κόψουμε ἀνεμώνες. Ὅλο τὸ δρόμο τὸν περάσαμε εὐχάριστα, μὲ γέλια καὶ τραγουδία. Μιά ὥρα πέρασε χωρίς νὰ τὸ καταλάβουμε. Ὅταν τέλος φθάσαμε, κάθε ὁμιλία ἔπαψε πᾶν κι' ὅλοι μεῖναμε ἄφωνοι, θαυμάζοντας τὴς φύσιν τὴν ὁμορφιά. Ἐνα ἀπέραντο χωράφι ἀπλωνόταν μπροστά μας, σκεπασμένο μὲ μυρτιά, χρωμὲς ἀνεμώνες, κόκκινες, κίτρινες, μὺν καὶ ἄσπρες, κι' ὅλες μαζί ἀποτελοῦσαν ἓνα πολυχρῶμο χαλί, πὺν τὸ κέντησε μὲ τὰ μαγικά της χέρια ἡ τεχνίτρια Φύσις.

Τ' ἀγεράκι λεπτὸ καὶ δροσερὸ λυγίζε τὰ λυγερά τους κοτσάνια, καὶ τὰ κεφαλάκια τους ἔφεγγαν, μὲ ἓνα κίνημα γεμάτο χάρι ἀλλὰ καὶ φόβο, λὲς κι' ἐνοιωθᾶν κίβλας τὸ ἀπονο χερί τῶν ἐκδρομέων νὰ τις ἐξοικονῶν ἀλύπητα. Καὶ γὰ, ὅλοι ἀρχισαν νὰ κόβουν τὰ ὁμορφα λουλούδια. Ἐγώ, χωρίς νὰ θέλω, ἀποκατανοῦν ἀπὸ τὴν εὐθυμὴ παρὰ μου. Θαυμάζοντας, κοίταζα ἀπὸ μακρὰ τὴς ἀνεμώνες, καὶ σκεπτό-

μουν: «Ἀραγε στὰ παλάτια τὰ μύθητα πλούτη βρίσκεται ἡ τέτοιο χαλί; δὲν πιστεύω...»

Ὡ, ὅχι! ὅ,τι ἀριστοῦργημα ἂν βγῇ ἀπὸ τὰ ἐπιτήδεια τοῦ θρόνου χέρια, πάντα θάναν πτωτερο ἀπὸ ἓνα χωράφι ἀνεμώνες, ἔργο τοῦ μεγάλου Τεχνίτη.

Αὐτὸς δίνει σὲ κάθε τί πὺν πλεῖν μιά ξεχωριστὴ ὁραιότητα καὶ χάρι, πὺν δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος ὁ νοῦς.

Παπαρούνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

-- Γιατί, παιδί μου, μὰς εἶσε τὰ χέρια ὁ Θεός;

— Μά... γιὰ νὰ χτυποῦν μεγάλοι τὰ παιδιά...

Σαπουνόφουσα

Ὁ παχύδεσμος Τότης στὰ κρὰ του ἀδελφία πὺν τὰ προμνάζει στὴ Ζωολογία:

— Καὶ τώρα, παιδιά, προσλώσατε τὰ βλέμματά σας σ' ἐμὲ καὶ προσέξτε σ' ὅ,τι θὰ εἰπῶ γιὰ νὰ λάβετε μιά ιδέα περὶ ἐλέφαντος!

Μαῖμου τοῦ Κωλέτι

244^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πὺν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Γ' Τριμηνίας, ἡτοι Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου.

Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν θάρχισουν νὰ στέλλουν λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀπὸ τὸν σημερινὸν φυλλῶδιο, ἔως τὸ 31 Αὐγούστου.

Αἱ λύσεις γράφονται σὲ ἴδιον χαρτί πὺν πωλεῖται στὸ γραφεῖο μου καὶ ὀνομάζεται Χάρτης τῶν Λύσεων. Σὲ κοινὸ χαρτί δὲν εἶναι δεκτές.

Ὅσοι λοιπὸν θέλουν νάρχισουν, πρῶτα-πρῶτα νὰγοράσουν Χάρτι τῶν λύσεων. (Τιμᾶται δρ. 2,30. Ταχυδρομικῶς γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 3, γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 3,30. Ἡ δεσμὴ εἶχε 13 φύλλα, δὲν ἀρκοῦν γιὰ μιά Τριμηνία. Σὲ καθε φύλλο γράφονται αἱ λύσεις ἐνὸς μόνο φυλλαδίου.)

Τὰς λύσεις τοῦ σημερινοῦ δημοσιεύει καὶ τὰς στείλει τὴν 1 Αὐγούστου. Ἐντομεταδίδει δὲ δημοσιεύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Σλινδρομητοῦ», ὅπου οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ εὐρουν ὅλους τοὺς ὁδους τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, τὴν ἀπονομῆς τῶν βραβείων, τὰς ἀμοιβὰς τῶν βραβευμένων κτλ.

Πρὸς τὸ παρὸν ἂς γνωρίζω τοῦτο Μόνον ὅσοι ἔχουν ψευδανυμὸν ἐγκυκλιζόμενον διὰ τὸ 1929 μποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν δωρεάν. Ὁ ἄλλοι, συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοί, πρέπει νὰ συνοδεύουν τὰς λύσεις καθε φυλλαδίου μὲ 10 λεπτῶν ἑλλ. γραμματόσημον καὶ οἱ ἀγοραστὰ μὲ 20 λεπτῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 27 Μαΐου 1929

ΣΗΜΕΡΑ, καθὼς βλέπετε στὴν ἐκδομένη ἐσθλὴ, προκηρύσσεται ὁ 244^{ος} Διαγωνισμὸς Λύσεων. Ἡ ἀνάγκη τὴν προκηρύξῃ οἱ καὶ ἂς παύσουν, γιὰ τὸ Θεὸ, πὺν στέλλουν λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γραμμένες σὲ κοινὸ χαρτί, καὶ νὰ χάνουν εἶσι τὸν κόπο καὶ τὰ ἔξοδα. Ἡ προκηρύξῃ εἶσε πὺς πρέπει νὰ γράφονται καὶ νὰ στέλλονται οἱ λύσεις γιὰ νὰ εἰσέλθῃ, δηλ. γιὰ νὰ συμπεριληφθῇ ὁ λύτης στὸν Διαγωνισμὸν, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρῃ κανένα ἀμοιβὴν ἢ ἐπαινο, καὶ μὲ τὴν βεβαίαν νὰ νάναφερθῇ ὅπωςδὴποτε σ' ἐπεσελόμενα.

Νὰ ἰστέῃ κι' ἓνα περίεργον: Ἡ ἐκδομένη ἐσθλὴ τὸ μάντεψε πὺς πρῶτος ἐκδομένη στὴν Κυριακὴ ἡ Δευτέρα. Γιατί εἶδε, λέει νὰ τὴν ἰστέῃ ἡ Ἀλληγογραφία «μὴν εἶσε τίς ἡμέρας κανένα καλὸν δύει». Κι' αὐτὸ, σημεῖωσας, μὲ τὸν ἔξοδα σὲ 10 Μαῖου, πρὶν βγῇ δηλ. τὸ φυλλάδιον μὲ τὴν «Κυριακὴν» ἡ ἱδία μοῦ ἐκφράζει τοὺς ἐντομολογικοὺς της γιὰ τὸ ἐκτακτὸν παλαιότατον καὶ στὴν ἐρώτησιν τῆς Ἀντιγόνης ἀπὸ πὺν κρατεῖ τὸ ἔθνος Πρωταπριλίας, ἀπαντᾷ ὅτι, καὶ τῆς διαβάσει μιά φορὰ σ' ἓνα φυλλάδιον τῆς Ἀμαρυνίδος τοῦ 13, — ἄλλως, ἐννοεῖται, ἀπὸ τὴν ἐκδομένην, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου.

Ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου. Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου. Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου. Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου.

Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου. Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου.

Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου. Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου.

Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου. Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου.

Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου. Πρῶτα λοιπὸν χρόνια, ὡς νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀλλαγὴν, οἱ Γάλλοι, καὶ τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου, ἔκαναν κι' ἐλπίδα, — τὸν παλιὸ καιρὸ, στὴν ἡμέραν, ἡ 1^η Ἀπριλίου ἦταν ἡ πρωτοχρονιά. Ὁ βασιλεὺς Κάρλος IX ἐκτελέσει τοὺς 1^{ους} Ἰανουαρίου.

χετὲ τὴν ἀδελφίαν μου, φτάνει νάνα ἐπιτυχισμένη... — Ναι, ἀλλὰ πὺν νὰ τὴν στείλω; — Στὰ «Ἑλληνικὰ Γράμματα». Ἀσφαλὸς θὰ τὴν δημοσιεύουν! Κι' αὐτὸ ἔγινε.

Ἡ κοινωνία, Χρυσαστέ, κι' ἡ πολιτεία κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ βοηθοῦν καὶ νάνακουρίζουν τὰ φτωχὰ παιδιά. Καὶ καθένας ἔχει χρέος νὰ συντελῇ σ' αὐτὸ κατὰ τὴς δυνάμεις του. Δὲν παραδεχόμασθα ὅμως πὺς τὰ παιδιά πὺν δὲν ἐγνώρισαν χαρὰ, γίνονται ὑστερα μισάνθρωποι καὶ ἐγκληματίες. Πόσοι καλοὶ ἄνθρωποι, φιλάνθρωποι, χρήσιμοι, εὐεργέτες, πέρασαν τὴν παιδικὴν τοὺς ἡλικία μέσα στὴν δυστυχία καὶ στὴν ἀθλιότητα! πόσοι πὺν σκόρπισαν στὸν κόσμο τὴν χαρὰ, δὲν ἐγνώρισαν, ὅσο ἦταν μικροί, παρὰ τὸν πόνο!

Σαυλὼ, ἔσχασες νὰ υπογράψῃς καὶ τῆς χαρῆς, ὅπου εἶχες γραμμένο τὸ Παιδικὸ Πνεῦμα καὶ τὸ Ἀνέκδοτο. Ἐτυχε νὰ τὸ ἴδῃ κι' ἐγραφα τὸν ὄνομα σου. Ἀν δὲν τὸ εἶχες ὅμως καὶ τὸ φυλάγα στὸ σωρὸ τῆς Σελίδος Συνεργασίας, τί θὰ γινόταν; Νά, ὅταν θὰ ἐρχόταν ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσῃ, κι' ἴσως νὰ τὸ δημοσιεύσῃ, δὲν θάξερα ποιὸς μοῦ τὸ ἔστειλε. Γι' αὐτὸ βλέπεις καμμιὰ φορὰ Παιδικὰ Πνεύματα μὲ τὴν υπογραφή «Ἀνυπόγραφος». Μὴν ἐσχνάτε λοιπὸν: κάθε χαρτὶ πὺν μὲ στέλνετε, πρέπει νάχη τὸν ὄνομα σας. — Ὅσο γιὰ τίς παροχές, δὲν ἐννοῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀντίρρηση σου. Πρῶτον πὺν δὲν εἶναι ὅλες καλές. Μερικὲς εἶναι κουντὲς ἢ δείχνουν πνεῦμα ταπεινὸ καὶ περιορισμένο. Ἀλλὰ ἔστω, ὅλες εἶναι καλές. Μὰ ὅμως ἀρᾶσαι περισσοτέρως σ' αὐτὸν κι' ἄλλῃ σ' ἐκείνον. Μέσα σὲ καλὴς δηλαδὴ, πάντα ὑπάρχει γιὰ τὸν καθένα ἡ καλύτερη.

Φασαρία, μὲ ἔστειλες πρό καιροῦ ἓνα ποίημα γιὰ τὴν Σελίδα «Τὸ φερερὸν τοῦ Ἀγγέλου». Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὺς κάπου τὸ ἔβρω, ἢ πὺς κάπου ἔχω διαβάσει κάτι παρόμοιο. Πὺς μου λοιπὸν τὴν ἀλήθεια: εἶναι δικό σου, πρωτότυπο ἔργο; Γιατί ἂν εἶναι ἔξο καὶ τὸ δημοσιεύω γιὰ δικό σου, φαντάσου τί... φασαρία θὰ γίνῃ!

Κρῆμα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, πὺν κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ πληροφωρήσω γιὰ τὴν δὲν ἔβρω ποιὸς ἔγραφε διόρθωνε πέρου τὰ μυστικά του Ἀφροῦ. Ναι, εἶδες τί ἔβρω πὺν ἦταν ἡ ἐκδομένη

πῶς τὸ ξέρουν, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ξέρει;... **Βίλλυ Φρίτς** (κι' ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστήμενη πού πῃρες ψευδώνυμο· περιμένω τώρα καὶ τὰ «περισσότερα».) **Καρδερίνα** (ναί, ἦταν λάθος· τέλος 'Ιουνίου λήγει.) **Κούκλαν** τοῦ **Χαλανδρίου** (χαίρω πού ἐγίνες καλά.) **Ἄνδρ. Αὐγουστίνον** (μπράβο πού βρήκες τὴ Μαγ. Εἰκόνα· μὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ σχίσῃς τὸ φυλλάδιό σου, γιὰ νὰ μοῦ τὴ στείλῃς;) **Ἰωάννην Γαβριηλίδην** (ἐλάβα, εὐχαριστῶ, ἐστεῖλα· ὁ θεὸς βοήθῃς!) **Γ. 'Ανεμογιάννην** (ὁπλοῖτον στὴ διάθεσή σου δρ. 3.) **Μιμὴ Μπλιέν** (εἶναι τὸ πρῶτο· ὀχι!) **Δουλὸν Παπαροδόον** (ἐλάβα, εὐχαριστῶ.) **Τιμόκλειαν Ἀντωνίου** (σοῦ ἐστεῖλα τὴ διεύθυνση μὲ τὴν ἀπόδειξη.) **Ἐφρηβὸν Ἑλληνα, Τρικαλινὸν κτλ., κτλ.**

Ταπεινὴν Ψυχούλαν, Ἀννούλαν Δεσπέρην, Ὁρλώφ, Καίριαν, Μεγαλοσχολίτην (ἐστεῖλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλάβα μετὰ τὴν **26 Μαΐου**, θάπαντήσω στοὺς ἐρχόμενους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 244ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλάδιό τοι τοῦ αἰ λῶσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Αὐγούστου.

382. Δεξιόγραφος

'Ασθένεια μ' ἀπόστροφο
Σὲ νῆσο θὰ κολλήσω
Κι' ἔναν ἀρχαῖο ναύαρχο
Μὲ τοῦτο θ' ἀναστήσω.

Κόκκινος Διάβολος

383. Στοιχειόγραφος - Μεταγραμματισμός

*Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσσης,
Στὸ φυτὸ νὰ μὲ ζητήσης.
*Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Μικρὴ νῆσος θὰ προβάλλῃ,
Ποῦ ἂν ἀλλάξῃ ἓνα στοιχεῖο,
*Ὡ, τί πάγοι, χιόνια, κροῦ! *

Κυκαλιά

384. Μεταγραμματισμός

Μυστήριον ἂν' τὰ ἐπτά
Τὸ πρῶτο του ἂν ἀλλάξῃ,
Νῆσος στὰ μᾶτια σου μπροστὰ
Μεγάλῃ θὰ φαντάξῃ.

Ἀφροδίτη Καρίπη

385. Αἵνιγμα

*Εὐὸ στοὺς ὤμους σου κρατεῖς
'Ολάκερη τὴ κτίση'
Κι' ὅμως μπορεί καὶ μαθητὴς
Μικρὸς νὰ σὲ κρατήσῃ!

Μικρούλα Γραλκά

386. Τρίαινα

* * * * *
Νάνεικασταθοῦν οἱ
ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων
ὥστε ν' ἀναγινώσκονται· Καθέτως,
εἰς τὸ μέσον, μέγας ἀθηναῖος στρατηγός· δεξιά
μέγας θεὸς καὶ ἀριστερὰ
κερασφόρον ζῶον. Ὁρίζοντίως οὐράνιον
σῶμα.

Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

387. Κρυπτογραφικὸν

123456174 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2163 = Ζῶον
36574 = Φωτίζει
4523674 = Δὲν ὀμιλεῖ πολὺ
576174 = Ἀρχαῖος ἥρωας
61274 = Ζῶον
7621 = Βασίλισσα.

Ἀκροβόλο Ρολέι

388-392. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσα λέξεις:
Αἶμα, γένος, θῦμα, πόνος, Διάκος.
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

393. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν βασιλέα τῶν Ἑβραίων, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἀρχιερεῖα τῶν.
1, Πόλις τῆς Νέας Ἑλλάδος· 2, Δένδρον διακοσμητικόν· 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος· 4, Ὁρος καὶ πόλις ἀρχ. τῆς Πελοποννήσου· 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Εὐστράτιος Παζινδὸς

394. Ὁμοιόμορφα. Ἑλλίπο σύμφωνα.

1. ααα = Πόλις τῆς Ν Ἑλλάδος.
2. ααα = Κύκλωψ.
3. ααα = Ἐρμος.
4. ααα = Ἀρχ. βασιλεὺς.
5. ααα = Κόρη τοῦ Ποιήμου.

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

395. *Charade... grecofrançaise*
Mon premier se trouve devant
Toujours placé au premier

[rang ;

Mon second, lieu planté de

[roses,

De lilas, de fleurs écloses...

Mon tout, en grec, une petite

[île

De Marmara, belle entre mille.

Κόκκινη Μιραμπέλ

396. Mots en triangle

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Horizontalement et verticalement: pierre précieuse; il remplace la main de l'ouvrier; verbe signifiant venir au jour; fleuve de France; surface plane; adjectif numeral; préposition; voyelle.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 9

124. Εἰάνθιπος (Εἰάνθη, πῶς.)
— 125. Ἀσπὴρ-ἀστὴρ — 126. Αἴ-
σηπος-Αἴσωπος. — 127. Σιαγών-
Σαλγών. — 128.

ΝΑΟΥΜΙΝΩΣΑΟΥΛΥΚΟΣ
Ο Α Ο Α Ι
Τ Λ Λ Ρ Μ
Ο Τ Ω Ο Ω
ΣΑΥΡΑΡΩΝΙΝΟΣΥΚΟΝ

129. ΚΑΙΡΟΝ (ἀκακία, Ἰκόνιον, ροιά, οἰκία, Νίκαια.) — 130-134. Διὰ τοῦ ΠΥΡ: πάπυρος, πυρρός, πύργος, πύρινος, ἀπύρετος.
135. ΜΕΛΕΤΗ ΤΟ ΠΑΝ (ὠμΕ-γα, ΜεΛΕτιος, ἀρΤΗρία, ἐνΤΟ-μον, ἀΠΑΝτα.) — 136. ΜισΘός ἀρετῆς ἐπαινος. (μῦς, θῶς, ἀρ, ετ εἰς επ, ἐν ὧς.) — 137. Fourmi (Four-mi)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, διὰ τὴν λήγην ἢ συνδρομῆς τῶν, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ υποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἐξόδον νὰ τὸν υπεινθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαίτερος. Ἡ ἐγκαιρὴ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΘ' — 497

Α νταλλάσσω τετραδιάκια καὶ κάρτες μὲ Α Διαπλασάπουλα-ες Σερραίους. Στείλτε πρῶτον. Τρελλὴ Πεταλευδίτσα Κύπρου 11, Θεσσαλονικίην.

ΚΘ' — 498

Μαίνοντας στὸ μαγευτικὸ τῆς Διάπλησης Σαλονάκι, χαίρετ' ὅλο τὸ Διαπλασάκοσιον. Ἀλληλογραφῶ. Ἀνταλλάσσω κάρτες, τετραδιάκια Δ/ση: Ἀθανάσιον Μαυρίκον, Poste Restante, Βόλον.

Ταπεινὴ Ψυχούλα

ΚΘ' — 499

Μελαχροινὴ Νεράϊδα ἢ Μπουμπουλίνα, τὴ γιορτοῦλα σου τὴ ραῖνα μὲ λουλούδια.

ΚΘ' — 500

Χρυσόχτεν' Τσαπέκη, Σβυμένο Γέλιο = Νικόλαϊδης, Μικρὸς Καλλιτέχνης = Βασιλόπουλος, Γέλαστὴ Κουκλίτσα = Ἀλεξάνδρου, Γκρέτα = Ἀλεξάνδρουβιτς, Καρδερίνα = Ἀναστασάπουλος, Τρικαλινὸς = Ἀσημακόπουλος, Λευκὴ Μαρκησία = Χυτήρη.

ΚΘ' — 501

Ὁμοσπονδία Νεολαίας, δὲν εἶμαι ὁ Ἀθανασιάδης ἀλλὰ ὁ Βίσμαρκ. (Βεβαῖο Διαπλ.) Εἶπατε μεμπέδες νὰ ἀποκαλύψετε μέλος τῆς «Μυστικῆς Ἀστυνομίας».

ΚΘ' — 502

Αερόπορε, ὅς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν εὐγενικὰ σας πρόταση, ἀλλὰ δυστυχὸς δὲν ἀλληλογραφῶ. Ἀεσυρα, μήπως δὲν λάβατε; Περφουρεγγίντη

ΚΘ' — 503

Ζητώντας συγγνώμην, παῦς κάθε ἀλληλογραφία. Νάρκισσε, μήνες ἀνυπομονῶν.

ΚΘ' — 504

Παιδί τῆς Σαλονίκης, ἂν μπορεῖς, μίλα...

ΚΘ' — 505

Ὁ ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΟΣ, παρατείνει τὸν Διαγωνισμό του (ΚΘ' — 418) μέχρι 20 Ἰουνίου περιμένοντας ἂν' ὅσους ὑποστηρίξῃ. «Μυστικὴ Ἀστυνομία», ἀπάντησις ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμε.

ΚΘ' — 506

Διαπλασάπουλα-ες, προσκρούσω διαγωνισμὸν καρτὰς τῆς πόλεως ὅπου ἐπρίσκειται καθέτις. Συμμετοχὴ δρ. 1,50 (εἰς γραμματόσημον). Βραβεῖον: «Ὁ Πιταρίκος καὶ ἡ παρὰ του». Δ/σις μου εἶναι: Γ. Μαρκησίην, Ἡράκλειον Κρήτης. Πούλια, Λευκὴ Μαρκησία, περιπνεῖν ἰδιαίτερος.

ΚΘ' — 507

ἈΜΙΛΛΑ
Ἰδρύθηκε Σύλλογος στὴν Ἐνθὴν ἡ Ἀμιλλὰ, μὲ σκοπὸν τὴ διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴ γνωριμία τῶν μελῶν του μὲ τὸν Διαπλασάκοσιον κτλ.
Πρόεδρος: ΑΝΑΚΡΕΩΝ
Ἀντιπρόεδρος: ΒΕΝΕΝΟΖΑ
Ταμίας: ΠΑΝΤΕΡΗΜΗ
Γραμματεῖς: ΜΑΓΙΤΙΚΗ ΑΥΡΑ, ΑΘΑΜΑΣ
Καὶ τὰ μέλη
Ζητοῦμε τὴν φιλίαν ὅλων. Σύλλογοι, στείλτε τὰ Καταστατικά σας. Δ/σις: Ἀθ. Κερσετεζιήν, μαθητὴν Γυμνασίου, Ἐνθὴν

ΚΘ' — 508

Εκάρην, θερμὰ συγχαρητήρια· σοῦ εὐχομαι καὶ εἰς ἀνάπτυξιν.

Μαγευτικὴ Αὐρα

ΚΘ' — 509

Α νταλλάσσω τετραδιάκια. Δ/σις: (ΚΘ' 303). Εὐχαριστῶ τοὺς στείλντας. Ἐκάρην, τίς θερμότερες εὐχὲς μου.

ΚΘ' — 510

ΠΑΝΘΕΩΝ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ
Εκ τοῦ προηγούμενου: Πάνθει· Ἀβραδάτω· Σκιαδᾶ, Ἐβελυν· Ἀγνή Μαρκίδου, Πενου Ἀκρυ· Ὁσεία Παπάσουλου (ἀκοιουθεῖ). Μιτσελ· κε, ἀλληλογραφεῖς; ἂν ναί, γράφε (ΚΘ' 220.)

ΚΘ' — 511

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασάκοσιον χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δ/σις: Ἀγ. Κλαυδιανὸν (δὲ Ἰάκινθον) Poste Restante, Ζάκυνθος

ΚΘ' — 512

Μίστερ Ζιούστες, λαμβάνεις; Μαίρε· Λοῦ δὲν εἶναι Σμαρὰ Χατήρημαχ· Ἀμφιβάλλεις; (Σημ. Διαπλ. — Καὶ βέβαι· δὲν εἶναι.)

ΚΘ' — 513

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΩΝ. Ἐμπρός Διαπλασάπουλα, Διαπλασάπουλες! Κοντεύει ἡ τελεσίωσις ἡ προεξίμια τοῦ διαγωνισμοῦ μας. Ἐντὸς τῶν ὑπολοίπων ἡμερῶν περιμένον ἀπὸ ὅλους, ὅλες.

ΚΘ' — 514

ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΕΣΤΥΝΟΜΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ἰοικητῆς: Φωτὰ τοῦ Πολέμου
Δ' ὑποδοιοι: Προσωπιδιφ. Φαντεμ; Γραμματεῖς: Πράσινοι Τεζέτης, Ταμίας: Μὰτ Γκρέην.
Τιμητάρχ. Ἀλληλογραφίας: Βίσμαρκ· Ἀντιπροσωπεῖν: Τὸμ Ντεντεκτίβ· Ἀποκαλύψων: Ἐδουάρδος-Λά. Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπροσωπεῖν. Ἀπευθυθεῖτε: Ἀθανάσιον Μαδουτινόν. Ἀπόλλωνος 19, Ἀμαρουσίου.

ΚΘ' — 515

Διοικητῆς: Φωτὰ τοῦ Πολέμου
ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ
Ἐξακολουθεῖτε ὑποχρεώσεις: Βασίλειος τοῦ Δάσους = Ἰακωβίδης Ἀκακία = Μανιτάκη, Πριγκηπίτης τῆς Ὀμήλης = Πανουτσόπουλος. Ὁμοσπονδία Κουκλίτσα = Τόμας, Τρελλὴ Πεταλευδίτσα = Μουζά, Μενεξεδένια = Τόμ· τούλου, Ἀραμῖς = Στυλιανῶ, Συρανῶ· Συνδίκας. Προφυλαχθεῖτε λοιποί!

ΚΘ' — 516

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ
Διορίσθη πρᾶκτορ Βόλου ὁ Φραγκίσκος Σίσυφς, Ἑλληνοπαῖδα, Δραμαία. Λευκὴ, νὰ περιμένωμεν ἀπάντησιν; Ἐκάρην, τί γίνεσιν;

ΚΘ' — 517

Μικρὴ Καλλιτέχνην, εἰς εὐχαριστῶ πάλιν γιὰ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον πού εἰδείξες μὲν (καὶ σὲς Ζιζάνια), ὥστε νὰ μὲ ἀποκαλύψῃς.

ΚΘ' — 518

Ζιζάνια, τὰ φωνώματα Βεῦντ καὶ Ζιζάνια, ἀποκαλύπτουν δὲν ὑπάρκουν, γιὰ τί δὲν ἀνανέωθῃσαν. Μαγιστολούσου

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστὸς τόμος δοχ. 26 ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1928)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τομοί, 35 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος ἀρραφὸς δοχ. 80 καὶ ραμμένος δοχ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τῆς προσητεῖα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δοχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δοχ. 23 εἰτε ἀρραφὸς εἰτε ραμμένος.
